

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο
ΥΠΝΟΤΙΣΤΗΣ
ΤΟΝ ΜΑΥΡΟΝ
ΔΑΙΜΟΝΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Είχες και παρά είχες! 'Απ' τή στιγμή που μπήκες, μάς άραδιάσες ένα σωρό ψευτιές και έρωσιές. Στρίβετε!

Ο Τιμ Ντόναχιου δέν έχει πάψει στιγμή νά χαμογελά. Λέει στον μικρό φίλο του:

— Λέν νά κατοικούν όλο τέτοιοι αγριάνθρωποι σ' αυτόν τόν τόπο, Τιν Τιν;

Ο Ινδιανός άνασκηώνει τούς ώμους, χωρίς ν' άπαντήση.

— Στρίβετε! Δέν άκουσες ή μήπως πρέπει νά στο ένασιώ; γαυγίζει ό Σέλμπυ.

— Άκουσα και καλοάκουσα!, άποκρίνεται σοβαρά ό Τιμ. Και μπορώ νά σου πώ κάτι: 'Από έναν γέρο μπορώ νά παραβλέψω και μία κουβέντα παραπάνω. Σ' έναν σαν κι' έσένα όμως, δέν έπιτρέπω νά με λήη ψεύτη! Κατάλαβες, φίλε;

— Δέν είμαι φίλος σου, μυζιάρικο! Και τώρα ξεκουμπίσου μή σέ πετάξω έξω με τίς κλωτσιές! Δέν θά ξαναμιλήσω!

Μοιάζει σαν νά μήν ύπάρχη κανείς άλλος, εκτός άπ' τούς δυό τούς εκεί μέσα. Οί υπόλοιποι ούτε άναπνέουν καλά - καλά. Τούς έχει κάνει εντύπωση ή άτάραχη στάσι του άγνωστου άγοριού.

Ι ΤΙΜ ξεφυσάει στενοχωρημένος.

— Δέν θέλω νά τσακωθώ με κανέναν!, λέει στον Σέλμπυ ήσυχά. Δέν μπορώ νά φύγω όμως, γιατί δέν έχω πού νά πάω. Ταξιδεύουμε όλη ύχτα και δέν μπορούμε νά μείνουμε έξω μ' αυτή τή παγωνιά. 'Αφού όμως είμαστε τόσο ανεπιθύμητοι, σου δίνω τό λόγο μου, πώς θά φύγουμε πρώι - πρώι.

Ο Σέλμπυ προχωρεί άγριομένος καταπάνω του.

— Όπως φαίνεται δέν παίρνεσι από λόγια!, μουγγρίζει. Θά σέ μάθω νά φέρεσαι!

Κι' ή γροθιά του τινάζεται με φοβερή δύναμη στό πρόσωπο του Τιμ. Έκείνος όμως, γοργός σαν άστραπή, πηδάει στό πλάι και τήν άποφεύγει. 'Εξαλλος ή άντρας, και μ' έναν βρυχηθμό σαν του λιονταριού, στρέφει για νά τόν χτυπήσει με τό άλλο χέρι. Βάζει όλη του τήν όρμη. 'Η γροθιά του όμως δέν βρίσκει πάλι τόν αντίπαλο, πού έχει σκύψει τήν τελευταία στιγμή. 'Απ' τή φάρα του ό Σέλμπυ χάνει τήν ίσορροπία του. Πέφτει φαρδύς - πλατύς στό πάτωμα, θλαστημώνας.

Ο Τιμ Ντόναχιου γελάει καλόκαρδα.

— Μπράβο!, λέει εύθιμα. Καλά τά πήγες, για πρώτη φορά! Και τώρα, έλα νά σέ κεράσω ένα ούτσκου, νά γίνουμε φίλοι!

Άλλά ό έπιστάτης του 'Ολεμπυ είναι πιο άγριομένος κι' από αφηνιασμένο ταύρο. Πετιέται όρθιος γυρullίζοντας και ρίχνεται καταπάνω στον μικρό κάου - μπού.

Ο Τιν - Τιν πηδάει κατάτρομαγμένος από τό σκαμνί του, έπάνω στον πάγκο.

Ο Σέλμπυ για τρίτη φορά τινάζει τή γροθιά του, με στόχο τό κεφάλι του Τιμ. Και πάλι όμως εκείνος του εφευγεί κι' ό άντρας άναγκάζεται ν' άρπαχτή από τόν πάγκο, για νά μήν έρθη κάτω. Όρθώνεται. Στρέφει προς τό άγόρι άργά - άργά. Τά μάτια του έχουο κοκκινίζει άπ' τή λύσσα. Τρίζει τά δόντια κι' έτοιμάζει τίς γροθίες του.

— Άκουσε φίλε!, του λέει ό Τιμ Ντόναχιου σκυθρωπός. Δέν θέλω νά σέ χτυπήσω αλλά θά μ' άναγκάσης!

Ο Σέλμπυ σημαδεύει με προσοχή αυτή τή φορά. Τινάζει τή γροθιά του, προσέχοντας όμως, άν θά σκύψη ό αντίπαλός του, νά τόν άρπάξη με τ' άλλο χέρι.

Ο μικρός κάου - υπό όστόσο, ούτε σκύβει, ούτε γέρνει στό πλάι. Κάνει μόνο ένα γρήγορο βήμα προς τά πίσω. 'Η γροθιά του έπιστάτη βρίσκει πάλι τόν άέρα κι' ό ιδιοκτήτης τής γέρνει μπροστά, μη βρίσκοντας αντίσταση. Τήν ίδια στιγμή κάτι σαν κεραυνός πέφτει έπάνω στα μούτρα του και τόν τινάζει τρία μέτρα πίσω. Κατρακυλάει μ' ένα δόγγο κοντά τήν δίφυλλη πόρτα, ενώ ένα έπιφώνημα έκπληξης και θαυμασμού συνοδεύει εκείνη τή γροθιά του νεαρού ξένου.

Ο Σέλμπυ άνασκηώνεται με κόπο. Μουγγρίζει πάντα και κρατεί τό σαγόνι του. Στερεώνεται στα πόδια του. Κυττάζει τόν Τιμ με τά κατακόκκινα μάτια του. Έκείνος κάνει μία άμήχανη κίνηση. Χαμογελάει.

— Σέ είδοποίησα!, του λέει προσπαθώντας νά δικαιολογηθί. 'Ελα, ως τελειώνω αυτός ό άνόητος καυγάς! Θέλεις νά με χτυπήσης κι' έσύ μία φορά κι' ύστερα νά δώσουμε τά χέρια;

Ο Σέλμπυ άποκρίνεται μ' ένα γρούλλιμα. Το βλέμμα του κάνει τόν γύρο τής σάλας. Του φαίνεται ότι ή σιωπή πού άπλώνεται σ' αυτήν, είναι μία άποδοκιμασία έναντίον του. Φρενιάζει. Το χέρι του κατεβαίνει στη λαβή του πιστολιού του.

— Τράβηξε τό πιστόλι άν είσαι άντρας!, φωνάζει με λύσσα.

— Είπες πώς είμαι μυζιάρικο κι' όχι άντρας!, άποκρίνεται ψυχρά ό Τιμ. Τράβιξέ το λοιπόν έσύ, πού είσαι!

Άδίστακτα ό Τζών Σέλμπυ τινάζει τό χέρι του, πού έχει φουχάσει τήν κοκκαλένια λαβή. Δέν προλαβαίνει όμως ούτε νά φανή καλά - καλά ό λάκκρο τό πιστόλι, έξω από τή θήκη του. Με μία κίνηση πού κανείς άπ' τούς θαμώνες του 'Μονόβαλμου' δέν κατάφερε νά τήν παρακολουθήση, ό Τιμ Ντόναχιου έχει τραβήξει ένα άστραφερό κόλτ. Αυτή τή στιγμή πατάει τή σκανδάλη. 'Η σφαίρα παίρνει τό πιστόλι μέσ' άπ' τό χέρι του Σέλμπυ, πού μένει άναυδος, κυττάζοντας τήν άδεια παλάμη του.

Τόν καινούργιο ψίθυρο θαυμασμού και δέους πού άπλώνεται στη σάλα, τόν κόβει τό στριγγό γέλιο του μπάρμπα - Σάμμου, πού άμέσως ύστερα φωνάζει:

— Στοίχηματίζω μία μπουκάλα ούτσκου, πώς αυτός ό νεαρός είναι τό πού γρήγορα πιστόλι πού γεννήθηκε στην 'Αμερική!

Ο Τζών Σέλμπυ προχωρεί ξαφνικά προς τό υπάρ. Τώρα όμως τό βλέμμα του έχει αλλάξει. Δέν κυττάει με μίσος τόν μικρό κάου - μπού, αλλά με άληθινό θαυμασμό, σαν όλους τούς άλλους. Παίρνει από τό ράφι ένα μπουκάλη και τό όκρυμπάει στα χέρια του άναυδος μεθύστακα.

— Το κερδίζεις τό στοίχημα, μπάρμπα - Σάμμου!, λέει χαμογελώντας.

Κι' ύστερα στρέφει στον Τιμ Ντόναχιου, άπλώνοντας άνοιχτά τήν παλάμη του.

— Θέλεις ακόμα νά μου σφίξης τό χέρι, φίλε; ρωτάει με θέρμη.

Ο Τιμ ρίχνει διαστικά τό κόλτ στη θήκη του και τό βλέμμα του άστράφτει από εύχαρίστησι.

“Ένας μυστηριώδης επισκέπτης

ΟΙ ΔΥΟ προϊστορικοί άνθρωποι — ο Μπούκ και η Κράν — που πολλές χιλιάδες χρόνια διατηρήθηκαν σε μία ύποπλη θάλασσα ζωή, θαμμένοι μέσα σε ηροαιώνιους πάγους, ξαναζωντανεύουν — όπως είδαμε — μετά από μία τρομακτική έκρηξη ήφαιστείου.

Οι ήρωές μας, ύστερα από δραματικές περιπέτειες με τους άγριους αυτούς και πρωτόγονους ανθρώπους, και αφού ο Μπούκ και η Κράν σκοτώνουν με τα πέτρινα τσεκούρια τους τόν Χουαίτ, τόν Μπλάκ και τόν Μπακούρ, καταφέρνουν να ξεφύγουν από τα χέρια τους. Να κρυφτούν στο ευρύχωρο κούφωμα του κορμού κάποιου γέρικου δέντρου.

Συγκεκριμένα μέσα εκεί κρύφτηκαν ο Ταρζάν, η Ζάμπα και ο Ζαντόβ.

Να όμως που στα χέρια των τρομερών προϊστορικών ανθρώπων πέφτει τώρα ο άμοιρος Κακαράκ. Κι' εκείνοι, σπκώνοντας τα βαρέα πέτρινα τσεκούρια τους έτοιμάζονται να του τσακίσουν το κεφάλι.

Λίγο πιο πριν, η Τοίχλ, που κατάφερε να ξεφύγει και να μη πέση κι' αυτή στα χέρια

των αρχαίων άγριανθρώπων, είχε ειδοποιήσει τόν άρχοντα πής Ζούγκλας και τους συντρόφους του για τόν κίνδυνο που διέτρεχε ο αγαπημένος της:

— Καλέ που να σας τὰ λέω, Άφέντες μου: 'Ο Τζιτζιφιόγκος μου...

— Τι συμβαίνει;, ρωτάει ανήσυχη η Ζάμπα.

— Με τήν κεφάλι του, ο καφερός, πρόκειται να βαρέση κουτουλιές στά... πέτρινα τσεκούρια των άγριανθρώπων! Μπαρζόν για τήν... είδησις!

Πρώτος ο Ταρζάν, ύστερα η Έλληνίδα και τελευταίος ο Ζαντόβ ξεπετιώνται από τó κούφωμα του κορμού. Τρέχουν πίσω από τή Χοντρή. Κι' εκείνη τους οδηγεί στο σημείο που κινδυνεύει ο Κακαράκ.

Πραγματικά: Άπό μακριά βλέπουν πώς ο χαζοέξυπνος Σουβλερομήτης βρίσκεται σε άφάνταστα τραγική θέση. Είναι άκριθώς ή στιγμή που ο Μπούκ και η Κράν έχουν σπκώσει τὰ πέτρινα τσεκούρια τους. Είναι έτοιμοι να τὰ κατεβάσουν με δύναμη κι' όρμη στή φαλακρή κεφάλι του.

Μά δέν προφθαίνουν. Τήν ίδια στιγμή ένα τρομακτικό ανθρώπινο πλάσμα κάνει τήν εμφάνισή του (*).

Κάποιος — άγνωστο αν είναι άνδρας ή γυναίκα, λευκός ή μαύρος — μεγαλόσωμος σκεπάζεται από ένα μακρύ άσπρο ράσο. Τó κεφάλι του από μία, μονοκόματη με τό

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος τής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» που έχει τόν τίτλο: «ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ 25,000 ΧΡΟΝΩΝ».

ράσο, άσπρη κουκούλα. Στη θέση των ματιών υπάρχει ένα άνοιγμα της κουκούλας. Μέσ' απ' αυτό τα μάτια του άγνωστου σαν μικροί γυάλινοι προβολείς. Άπ' αυτούς ξεπετιούνται δυο φωτεινές κόκκινες δέσμες...

Στόν ώμο του στέκεται άκίνητος ένας μεγαλόσωμος κόρακας.

Και νά: Με σκωμένα τα τσεκούρια τους, όπως βρίσκονται οι δυο προϊστορικοί άνθρωποι, παρατάνε τόν μελλοθάνατο Κακαράκ. Χύνονται μανιασμένοι στόν «Άγνωστο με την κουκούλα», πού θαρούν πώς έρχεται νά τους κάνει κακό.

Όμως άλλοιμονο: Μόλις ό Μπούκ φθάνει κοντά του, οι κόκκινες δέσμες των ματιών του μυστηριώδους αντίπαλου πέφτουν πάνω του.

Και τότε κάτι φοβερό γίνεται:

Ό προϊστορικός άνδρας σωριάζεται άμέσως κάτω σά νά τόν κτύπησε κεραυνός στό κεφάλι. Άπομένει άκίνητος σά νεκρός.

Ταυτόχρονα ή Κράν σκύβει άνήσυχη πάνω στό κορμί τού άνδρα της. Θέλει νά δει τι κακό έπαθε έτσι ξαφνικά. Μά με την κίνηση της αυτή πέφτει μέσα στις ίδιες φωτεινές δέσμες. Και σωριάζεται, τό ίδιο κι' αυτή σάν κεραυνόπληκτη πάνω στόν Μπούκ.

Κατενθουσιασμένος ό Κακαράκ για την αναπάντεχη σωτηρία του, φωνάζει στόν Άγνωστο με την άσπρη κουκούλα και τό ράσο:

—Νά μου ζήσης, μπάμπα «Κλεφτοφάναρε» λεβέντη! Ό Θεός νά μου κόβη μέρες και νά σου δίνη... νύχτες!

Όμως στόν τελευταία λέξι ή φωνή κόβεται στό λαρύγγι του. Την ίδια στιγμή ό άνθρωπος με την κουκούλα άκούγεται νά καγχάζη καμαρώνοντας για τό κατόρθωμά του. Ή φωνή του μοιάζει περισσότερο νά βγαίνει από μεγάλφωνο, παρά από χείλια άνθρωπινά:

—Χό, χό, χόοο!... Κανένας άνθρωπος ή θεριό στη Ζούγκλα δέν μπορεί νά τά βάλη με τόν παντοδύναμο κι' άδάμαστο Χούρ Νταμάρ!..

Και προσθέτει με σκυμμένο τό πρόσωπό του προς τούς δυο άκίνητους κάτω προϊστορικούς ανθρώπους:

—Κοιμηθήτε κι' έσεις, παιδιά μου!... Οι κόκκινες άκτίνες των ματιών μου χαρίζουν τόν πιο ήουχο και με τά πιο γλυκά όνειρα, ύπνο!... Κι' όταν ζυπνήσετε πρέπει νά ξέρετε πώς άπ' έδω και πέρα: άρχοντας θεριών κι' ανθρώπων της Ζούγκλας είμαι έγώ: Ό φοβερός και τρομερός Χούρ Νταμάρ. Ό άνθρωπος με τις άκτίνες τού ύπνου!

Ό Κακαράκ ζητωκραυγάζει:

—Ζήτω σου Χουρνταμαράκο, ύπναλέε και γλυκονείρατεεεεεεε!

Και κάνοντας νά τό βάλη στό πόδια, προσθέτει:

—Άμα θάχω καμιά βολά άυπνία, θά ρθώ νά μέ... ψοφολογήσης!

Μά, πριν κάνει μερικά βήματα, σταματάει άπότομα. Γρήγορο ποδοβολητό άκούγεται νά πλησιάζη:

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΎΠΝΟΥ!

ΕΙΝΑΙ ό Ταρζάν, ή Ζέμπα και ό Ζαντόβ πού, άκολουθώντας την Τσιχλ, φθάνουν νά σώσουν τόν Κακαράκ.

—Βρέ καλώς τά παιδιάσα!, κάνει εκείνος με κέφι. Και δείχνοντάς τους τόν «Άγνωστο με την κουκούλα και τό ράσο» προβαίνει στις άπαραίτητες συστάσεις:

—Άπ' έδω ό κύρ Κουκουλόρασος ό ύπναροποιός με τά κλεφτοφαναριένια μάτια!

Άμέσως γυρίζοντας προς τούς νεοφερμένους, συνεχίζει:

—Κι' έδω ό Ταρζανάκος, μεγαλειότατος έκ γενετής! Ό Ζαντοβάκος ό σκληράντρακλας! Ή Ζαμπούλα ή λουκουμοειδής. Και ή Τσιχλάρα ή χονδρική και βαρλοειδής! Όσο για τού λόγου μου, τυγχάνω —ώς γνωστόν — ό μέγας Κακαράκ! Σουβλερομήτης, τριτρίχης, Τζιτζιφιόγκος και!..

Μά κι' αυτή τή φορά κόβεται πριν άποτελειώση τούς τίτλους του.

Ταυτόχρονα ό μυστηριώδης Χούρ Νταμάρ ξεκινάει άργά με κατεύθυνσι προς τόν Ταρζάν, μурμουρίζοντας:

—Μπᾶ;! Όστε έσύ λοιπόν είσαι, αυτός ό άνόπτος πού παρασταίνει έδω τόν άρχοντα της Ζούγκλας:

Ό Κακαράκ τόν προειδοποιεί:

—Άδελφέ μου Ταρζανάκο: καλόν ύπνο και... όνειρατα γλυκά!

Πραγματικά: Μόλις ό Χούρ Νταμάρ φθάνει κοντά, οι άκτίνες τού ύπνου, πού βγαίνουν από τό άνοιγμα της κουκούλας, πέφτουν πάνω στόν Ταρζάν. Κι' άμέσως εκείνος σωριάζεται κάτω άκίνητος. Έχει πέσει σέ βαθύ λήθαργο!

Τρελλή από άπόγνωση ή όμορφη Έλληνίδα κάνει νά σκύψη πάνω από τόν Ταρζάν. Νά δει τι ξαφνικό κακό τόν βρήκε. Μά με την κίνηση της αυτή πέφτει μέσα στις ίδιες άκτίνες. Έτσι σωριάζεται κι' αυτή κοιμισμένη πάνω στόν, έπίσης κοιμισμένον, άρχοντα της Ζούγκλας.

Ό Κακαράκ ξεκαρδίζεται στό γέλια. Και σκαρώνοντας γρήγορα ένα στιχάκι του, τό

σιγαντραγουδάει από τη θέσι που βρίσκεται:

«Ήρθες λεβέντη, Χούρ Νταμάρ, σπής Ζούγκλας μας πίν άπλα, καί θα τὸ ρίζουμ' όλοι μας στὸν ύπνο καί σπίν... ζάπλα!»

Μὰ νά: Ὁ Ζαντόβ, βλέποντας τὴ Ζάμπα νὰ πέφτη κι' αὐτὴ ἀναίσθητη πάνω στὸν Ταρζάν, δὲν κάνει καμμία προσπάθεια νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἀντίθετα κάνει κάτι πολὺ παράξενο γι' αὐτὸν καί τὸ χαρακτῆρα του: Ἐγκαταλείπει τοὺς δυὸ συντρόφους στὴν τύχη τους. Καί γυρίζοντας τὴ ράχι του στὸν μυατηριώδη ἄγνωστο μὲ τὴν κουκούλα κοί τό ράσο, τὸ βάζει σάν δειλὸς στὰ πόδια. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἐξαφανίζεται τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἀγρία βλάστησι.

Σχεδὸν ἀμέσως ποδαβολητὰ καί ἀλαλαγμοὶ πολλῶν ἰθαγενῶν ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν...

Εἶναι ἓνα μεγάλο μπουλουκι ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πολεμιστῆς τῆς μαύρης βασιλισσῆς Βούρχα Λάγκα. Περνάει ἀπ' ἐκεῖ, τραβώντας γιὰ τὴν περιοχὴ ποὺ ζεῖ ἡ φυλὴ τους...

Οἱ καννίβαλοι αὐτοὶ, φθάνοντας κοντὰ, ἀντικρύζουν, σάν ἀναίσθητους κάτω, τὸν Ταρζάν καί τὴ Ζάμπα. Ὁ Χούρ Νταμάρ μόλις ἔχει προφθάσει νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπ' ἓναν χοντρὸ κορμὸ κάποιου κοντινοῦ γιγάντιου δέντρου.

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ μπουλουκιῦ τῶν μαύρων πολεμιστῶν, ξέροντας τὸ μῖσος ποὺ ἡ βασιλισσὰ του τρέφει γιὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καί τὴν ὁμορφὴ Ἑλληνίδα, προστάζει τοὺς συντρόφους του:

— Πιάστε τους, δέστε τους καί φορτωθῆτε τους. Ἡ Βούρχα Λάγκα θὰ χαρῆ πολὺ ἀν τῆς τοῦς πᾶμε νὰ τοὺς σπαράξῃ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια. Μπορεῖ μετὰ νὰ τοὺς δώσῃ σ' ἐμᾶς, νὰ τοὺς φάμε!

Πρόθυμοι οἱ ἀνθρωποφάγοι χύνονται νὰ δέσουν τοὺς δυὸ ἀκίνητους κάτω ἥρωές μας.

Μὰ δὲν προφθαίνουν... Τὴν ἴδια στιγμὴ βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα του ὁ φοβερὸς Χούρ Νταμάρ. Προχωρεῖ ἀργὰ καί μεγάλωπρεπα πρὸς τὸ μέρος τους.

Πρῶτος δέχεται τῆς κόκκινες ἀκτίνες τῶν ματιῶν του ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ μεγάλου μπουλουκιῦ. Καί σωριάζεται ἀμέσως κάτω, πέφτοντας σὲ βαθὺ λήθαργο!...

Σχεδὸν ἀμέσως, καί καθὼς ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν κουκούλα καί τὸ ράσο προχωρεῖ, θρῖσκουν τὴν ἴδια τύχη καί οἱ περισσότεροὶ ἀγριοὶ πολεμιστῆς του. Λίγοι καταφέρνουν νὰ ξεφύγουν...

Καί ὁ Χούρ Νταμάρ προχωρεῖ πατώντας πάνω στὰ στρωμένα κάτω καί ἀκίνητα κορμιά τῶν καννιβαλων.

“Ο «Ἄγνωστος» ποὺ παρακολουθεῖ

ΣΕ ΛΙΓΟ κανένας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν ἀπομένει ὀρθὸς καί ζύπνιος! Ὅλοι τους θρῖσκονται ἀνάσκελα κάτω καί ροχαλίζουν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο ράσο καί τὸν μαῦρο, κι' ἀκίνητος σάν θαλασσομῦνος, κόρακα πάνω στὸν ἀριστερὸ του ὦμο, συνεχίζει τῶρα τὴν πορεία του μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ παιδιὰ.

Ὁ Κακαράκ καί ἡ Τσιίχλ ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει μὲ τὰ μάτια τους τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε, δὲν εἶναι τόσο ἀνόητοι νὰ τὸν περιμένουν νὰ φθάσῃ κοντὰ τους. Καί τὸ βάζουν στὰ πόδια γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν.

Ὁ Σουβλερομύτης καθὼς τρέχει, ρωτᾷ τὴ συντρόφισσά του:

— Ἐφτάζυμη...

— Τί καλέ;

— Κοιμάσαι καλὰ τίς νύχτες;

— Τί καλὰ: Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος μέχρι ποὺ νὰ ζυπνήσω, ὑποφέρω ἔξ ... ἄϋπνιας!

— Τότες μὴν τρέχῃ μαζί μου. Κάτσε νὰ σὲ κοιμήσῃ ὁ μπάρμπας μὲ τὸ ράσο καί τὴν κουκούλα.

Μὲ τὴ σειρὰ τῆς τὸν ρωτᾷ τῶρα καί ἡ Χοντρή:

— Τζιτζιφιόγκο...

— Τί;

— Λές ὁ «Μπάρμπας» ἐσωτερικῶς καί ἀπὸ μέσα του νὰ εἶναι κανένας... νοστιμούλης; Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐρώτησις!

Ὁ Σουβλερομύτης ποὺ κάτι πάει νὰ τὴν ἀποκριθῆ, κόβεται. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀντικρύζει στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου νὰ θρῖσκεται τυλιγμένο ἓνα τεράστιο φίδι. Κι' ἐκεῖνο, τεντώνοντας τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ

Ὁ Κακαράκ τρέχει πανικόβλητος ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ φιδιοῦ, ξεφωνίζοντας:

— Βαστάτε με, βρέε! Βαστάτε με καί θὰ τὸ κόψω φέτες σάν... σαλάμι τοῦ ἀέρος!

κορμιού του, κάνει να τόν αρπάξει.

Ή Τσίχλ προφταίνει. Τόν τραβάει απότομα. Τόν απομακρύνει από το άνοιχτό στόμα του έρπετου.

Ο Κακαράκ σώζεται από του χάρου τὰ δόντια, πού λένε. Όμως κάνει πώς τάχα θύμωσε με τὸ τράβηγμα πού του ἔκανε ἡ χοντρή. Έτσι, μόλις ξεφεύγουν από τὸν κίνδυνο ἀντὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πού τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ φιδιού, τῆς ζητάει καὶ τὰ ρέστα:

— Γιατί με τράβηξες, μωρέ; Γιατί δὲν με ἄφησες νὰ τό... δαγκώσω τ' ἄτιμο;!

Όμως, βλέποντας ξαφνικὰ τὸ φίδι νὰ ξεκουλουριάζεται ἀπὸ τὸν κορμό του δέντρου, τραβάει τὸ κωμικὸ μαχαιράκι του. Καὶ βάζοντάς το στὰ πόδια πανικόβλητος, ξεφωνίζει:

— Βαστάτε με, θρέεεε! Βαστάτε με καὶ θὰ τὸ κόψω φέτες σάν... σαλάμι τοῦ ἀέρος!

Μά, ἐπειδὴ ἡ τρομάρα κι' ἡ λαχτάρα του τὸν κάνουν νὰ νοιώσῃ μιὰ ἐλαφρὰ ἐσωτερικὴ... «ὕγρασία», προσθέτει με ἀπόγνωσι, κυττάζοντας πρὸς τὰ θουνά τῆς ἀνατολῆς πού ἔχουν ἀρχίσει νὰ ροδίζουν:

— Έβγα, ἦλιε φλογερὲ, νὰ στεγνώσῃς τό... παντελονάκι μου!

Καὶ μαζί με τὴν Τσίχλ χάνονται τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὰ κοντινὰ πυκνὰ χαμόκλαδα!

Όμως ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Χοῦρ Νταμάρ — ὅπως εἶδαμε — τοὺς ἀκολουθεῖ. Έτσι, σχεδὸν ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτοὺς, περνάει πλάι στὸ δέντρο ἀπ' ὅπου ἔχει τώρα ξετυλιχτῆ τὸ τεράστιο φίδι. Καὶ πού με μιὰ ἀπίτομη κίνησι — πρὶν ἐκεῖνος τὸ ἀντιληφθῆ — τυλίγεται στὰ πόδια του.

Ταυτόχρονα καὶ με ἀφάνταστα γρήγορες κινήσεις φασκιώνει με τίς χοντρές κουλούρες τοῦ ἀπέραντου κορμιού του ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ ἀγνωστου με τὴν κουκούλα καὶ τὸ ράσο.

Όσοι τέλος τοῦ τυλίγει καὶ τὸ λαιμό, φέρνοντας τὸ ἀπαίσιο ἀνοιχτὸ στόμα του ἀντίκρου στὸ πρόσωπο τοῦ Χοῦρ Νταμάρ.

Μὰ τὸ τρομακτικὸ φίδι, πού ἦταν βέβαιο τώρα πὼς θὰ κατάφερνε εὐκολὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ καταβροχθήσῃ τὸν γιγαντώσωμο ἄνθρωπο, «ἔκανε τὸ λογαριασμό χωρὶς τὸν ξενοδόχο» ὅπως λένε.

Γιατί, μόλις τὸ αἰχμαλωτισμένο θῦμα του ρίχνει τίς κόκκινες ἀκτίνες τῶν ματιῶν του πάνω στὸ κεφάλι τοῦ φιδιού, ἐκεῖνο γέρνει ἄτονο σάν σκοτωμένο. Ένῳ ταυτόχρονα καὶ οἱ φοβερὲς κουλούρες του ξεσφιγνόνται ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Χοῦρ Νταμάρ.

Ό μυστηριώδης ἀγνωστος τὸ τινάζει ἀπὸ πάνω του. Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του, μурμουρίζοντας:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ παντοδύναμος ἄρχοντας

τῆς Ζούγκλας. Οὔτε θεριά, οὔτε ἄνθρωποι ἀντέχουν στὶς ἀκτίνες τῶν ματιῶν μου!...

Ό Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ ἔχουν ξεμακρύνει τώρα ἀρκετὰ. Ό ἄγνωστος με τὴν κουκούλα εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Έτσι, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, προχωρεῖ γιὰ τὴν κρυφὴ σπηλιά πού ἔχει διαλέξει γιὰ καταφύγιό του. Χωρὶς νὰ υποψιάζεται πὼς κάποιος μεγαλόσωμος καὶ κεροδύναμος ἄνδρας τὸν ἀκολουθεῖ ἀθέατος.

Ποῖος νὰ εἶναι ἄραγε;

Καὶ ὀλίγα «Κακαράκιχα»!

Ο ΚΑΚΑΡΑΚ προχωρεῖ τώρα, μαζί με τὴν Τσίχλ, στὰ μονοπάτια τῆς Ζούγκλας. Ένῳ τὰ θουνά τῆς ἀνατολῆς ἔχουν ἀρχίσει νὰ φωτίζονται ἀπὸ τὸ ἀχνὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Εἶναι ὅμως ἀμίλητος καὶ βαθεῖα συλλογισμένος. Όσοι σὲ μιὰ στιγμή ἀναρωπιέται μурμου-

ρίζοντας:

— Ποῖος νᾶναι ἄραγε αὐτὸς ὁ Κουκουλόρασος; Ποῖος νᾶναι, ὁ ἄτιμος;

Στὸ ἀναρώτημά του ἀποκρίνεται ἡ Τσίχλ.

— Καλὲ ξέρεις ποῖος εἶναι, Τζιτζιφιόγκο μου;

— Ποῖος; κάνει μ' ἐνδιαφέρον ὁ Σουβλερομύτης.

Ἡ Χοντρή ἀναστενάζει:

— Δὲν ξέρω! Ότι καὶ νὰ σοῦ πῶ θὰ σέ... γελᾶσω!

Καὶ προσθέτει με βεβαιότητα:

— Πάντως, τρεῖς ἀνοματαίους υποψιάζομαι.

— Ποιοὺς;

— Τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόβ, ἦ... κανέναν ἄλλον!

Ό Κακαράκ κουνάει τὴ φαλακρὴ κεφαλα του:

— Εἶσαι βλακωδῶς ἀνόητη καὶ ἀνοήτως ἠλιθία! τῆς λέει.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ:

— Ό Χοῦρ Νταμάρης, βρὲ κουτορνίθι, παρουσιάστηκε πρὸς μπροστὰ ἀπὸ τὸν «Μεγαλειότατο» καὶ τὸν «Σκληράντρακλα»! Ὑστερὶς ἀπ' αὐτὸν παρουσιάστηκαν ὁ Ταρζανάκος καὶ ὁ Ζαντοβάκος, μαζί με τὴ Ζαμπούλα. Τὸ ὅποιον ἀνὸ μπαρμπα - Κουκούλας ἦταν ἕνας ἀπὸ δαύτους, τότες αὐτὸς ὁ «δαῦτος» θὰ ἔλειπε. Δὲν μπορούσε νὰ βρισκεται: καὶ μέσα στὸ ράσο καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὸ. Ἀντιλήθεσαι;

Ἡ Τσίχλ κορδώνεται:

— Καλὲ τότε πίπτεις στὰ λόγια μου!, τοῦ κάνει. Δὲν ἀκουσες πού στὸ εἶπα: μπορεῖ νὰ εἶναι... κάποιος ἄλλος!

— Ποιὸς δηλαδῆ;

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα: ἢ ὁ... Ταρζάν, ἢ ὁ Ζαντόβ!

Ὁ Κακαράκ ἐξανίσταται:

— Ἀμάσαανν! Ἐσὺ, θρὲ παιδί μου, εἶσαι πιὸ κουτὴ κι' ἀπό... ἐσένα, μετὰ συγχώρησης!

Καὶ τὰ δύο παιδιά συνεχίζουν τὴν ἀτέλειωτη πορεία γιὰ νὰ φθάσουν στὸ μεγάλο δέντρο πού στὰ ψηλὰ κλαδιά του ἔχουν κτίσει τὰ δύο γειτονικά καλυβάκια τους.

Μά, καθὼς προχωροῦν, ὁ Κακαράκ ξαναπέφτει σὲ βαθεῖα συλλογή. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή μουρμουρίζει πάλι:

— Ἐνα μόνο δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Τί, καλὲ Τζιτζιφιόγκο μου; ρωτᾷει περίεργη ἡ Τοῖκλ.

— Γιατί ὁ Ζαντοβάκος μόλις εἶδε τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα νὰ πέφτουν κάτω ξεροὶ ἀπὸ τὶς «ψοφολογικὲς» ἀκτίνες τοῦ Χοῦρ Νταμάρα, ἀντὶ νὰ μείνῃ νὰ τοὺς βοήθησιν...

— Τί;

— Ἐκοψε... ρόδα μυρωμένα, πού λένε.

Ἡ Χοντρή δὲν καταλαβαίνει:

— Δηλαδῆ;

— Τόστριψε ἀλά γαλλικά.

— Δηλαδῆ;

— Τόκοψε λάσπη!

— Δηλαδῆ;

— Πάει λέοντας!

— Δηλαδῆ;

— Ἐγινε καπινός!

— Δηλαδῆ;

— Ἄφισε γειὰ στίς ὁμορφες καὶ γειὰ στίς μαυρομάτες πού λέει καὶ τὸ τραγούδι.

Ἡ Τοῖκλ καταλαβαίνει ἐπὶ τέλους:

— Ἀμ! ἔτσι μίλα, Τζιτζιφιόγκο μου! Τί κάθεται καὶ μοῦ τσαμπουνᾷς γιὰ «γαλλικά», γιὰ «λάσπες», γιὰ «λέοντες» καὶ γιὰ «καπινούς»; Πέσο πὺς ἄφισε γειὰ σ' ἐμένα. Πού καὶ ὁμορφὴ εἶμαι, καὶ μαυρομάτα τυγχανώ! Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ὑπόδειξις!

— Μὴ μοῦ τὸ λέςι, κάνει κυττάζοντάς τὴ τὴ θαυμαστικά ὁ Σουβλερομύτης. Πρῶτη βολὰ γλέπω φώκια: ὁμορφὴ καὶ μαυρομάτα, μετὰ συγχώρησης!

Ὅμως ἡ Τοῖκλ δὲν φαίνεται νὰ κατάλαβε τὴν προσβολή. Ἴσως καὶ νὰ μὴν ἀκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κακαράκ. Γιατί μιὰ ξαφνικὴ ἀνπουχία σκοτεινιάζει τὰ μάτια της:

— Δὲν μοῦ λές, Ἄμπλαούμπλα μου;

— Τί;

— Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζάμπα τί νὰ κάνουν, ἀραγες, ἐκεῖ πού τοὺς ἐφήσαμε;

— Τί ἄλλο: θὰ ροχαλιζοῦνε ντουέττο!

— Κι' ἂν τοὺς φάη ἐκεῖνο τὸ φίδι πού εἶ-

δαμε; Ἡ καὶ κανένα ἄλλο πεινασμένο θηρίο ἢ ὄρνιο τῆς Ζούγκλας;

— Τὴν ὑγεία τους νάχουνε! Τί μπορούμε νὰ κάνουμε;

— Νὰ γυρίσουμε πίσω, θλάξ. Νὰ τοὺς βροῦμε καὶ νὰ τοὺς... γλυκοξυπνήσουμε. Αὐτὸ ἀπηγορεύει τὸ καθῆκον μας!

Ὁ Κακαράκ δὲν ἔχει ἀντίρρηση:

— Πάμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν... ἔρχομαι.

— Γιατί, καλέ;

Ὁ Σουβλερομύτης χασμουριέται:

— Μείναμε ξάγρυποι ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ὁποῖον νυστάζω τόσο πολὺ πού δὲν μοῦ βαστάει ἡ καρδιά νά... ξυπνήσω ἀνθρώπους πού ψοφολογᾶνε!

Ἡ Χοντρή θυμώνει:

— Πολὺ καλὰ. Παγαίνω μονάχη μου. Ἄν μὲ σπαράξῃ κανένα θηρίο, ἐσὺ θὰ κλαίς! Καί, γυρίζοντάς του τὶς πλάτες, ξεκινᾷ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν ἀφήσει κοιμισμένους τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα.

Ὁ Κακαράκ τὴν κατευοδώνει κακαράκις:

— Στὸ λό-κα καὶ ἀπ' τὸ ὀ-μι-δρό-ζο-πε! Κι' ἂν σὲ ση-πί-χλου-πα-χλα να-νέ-κα ρι-ντά-λιο, ρα-σφύ μου νὰ τὸ λω-θὰ στὰ τα-μα-κλά!

Ὅμως, σὰν ἡ Τοῖκλ ξεμακραίνει ἀρκετά, ὁ Σουβλερομύτης συγκινεῖται:

— Τὴ φοκαριάρα! μουρμουρίζει. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὴν ἀφήσω μονάχη της. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀγαπάη τὰ... ζῶα!

Κι' ἀρχίζει νὰ τὴν παρακολουθῇ ἀθέατος, πατώντας στίς μύτες τῶν ἀπέραντων σουβλερῶν παπουτσιῶν του.

Δυὸ θηριὰ πού βαδίζουν ὄρθια!

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τῶρα τὴν Τοῖκλ καὶ τὸν Κακαράκ πού τὴν παρακολουθεῖ στίβοντας τὸ κεφάλι του σὰν λεμονόκουπα, γιὰ νὰ βρῆ τί λαχτάρει νὰ τῆς σκαρώσῃ.

Ἄς ἀφήσουμε καὶ τὸν Ταρζάν μὲ τὴ Ζάμπα πού βρίσκονται πεσμένοι κάτω σὲ βαθὺ λήθαργο...

Κι' ἄς πετάξουμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἔξω ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπηλιά πού ὁ Χοῦρ Νταμάρ ἔχει διαλέξει γιὰ καταφύγιό του.

Καὶ νά: Ὑστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία, γιὰ τὸ μακρὺ χοντρὸ ράσο πού φορᾷ εἶναι πολὺ βαρὺ, ὁ μυστηριώδης Ἄγνωστος πλησιάζει στὸ λημέρι του...

Ὅμως ξαφνικὰ δύο γιγαντόσμημα μαῦρες ἀρκουδες, πού ἔβωσκαν κάπου ἐκεῖ

κοντά, αντιλαμβάνονται την παρουσία του. Έτσι, με την κουκούλα και το ράσο καθώς είναι τόν περνάνε για κάποιο φοβερό θειό. Ένα θειό που μόλις τους δει, θα κυθή πάνω τους να τις κατασπαράξει.

Ό φόβος λοιπόν τις κάνει — για να προλάβουν — να έπιθεθούν αυτές πρώτες.

Γλυστράνε λοιπόν άθόρυθα, πατώντας πάνω στο παχύ γρασιδι, φθάνουν και οι δύο τους, κρατώντας άνασπκωμένες πέτρες στα δεξιά τους χειροπόδαρα χωρίς να τους αντιληφθῆ, πίσω του. Και τόν κτυπάνε με αυτές στην ράχι!

Ό Χούρ Νταμάρ σωριάζεται κάτω, μπρούμυτα και βογγώντας από τους πόνους.

Οί άρκοϋδες τόν γυρίζουν τώρα άνάσκελα με τή μπροστινά χειροπόδαρά τους. Άνοιγουν τ' άπαίσια στόματά τους για να ξεσχίσουν με τή δόντια τή ράσο του.

Όμως σε κάποια άπόστασι βρισκεται ο μυστηριώδης άνθρωπος που είχαμε δῆ να παρακολουθῆ τόν Χούρ Νταμάρ. Και ο άγνωστος αυτός τρέχει τώρα να παλέψη με τις άρκοϋδες. Να τόν σώση από τόν βέβαιο και φρικτό θάνατο που τόν άπειλει.

Μά δέν προφθαίνει. Πριν φθάση κοντά του, ένα θαύμα πάλι γίνεται:

Μόλις οί δυο μανιασμένες άρκοϋδες γυρίζουν άνάσκελα — όπως είδαμε — τόν μισσαναίσθητο από τή κτηπήματά τους Χούρ Νταμάρ, οί φοβερές κόκκινες άκτινες τών μεγάλων γυάλινων ματιών του πέφτουν πάνω τους. Και τή γιγαντώσση μαύρα θειά κεραυνοβολούνται. Σωριάζονται κάτω άκίνητα. Σά νάπεσαν σ' έναν ξαφνικό βαθύ λήθαργο!...

Ό μυστηριώδης άγνωστος, που έτρεχε για να βοηθήση τόν Χούρ Νταμάρ, σταματάει τώρα. Κρύβεται και τόν παρακολουθεί πίσω από κάποιο κοντινό κορμό δέντρου.

Και νά: Ο άνθρωπος με τήν κουκούλα και τή ράσο άνασαλεύει τώρα. Ύστερα από μερικές στιγμές και με μεγάλες προσπάθειες που κάνει, καταφέρνει να σηκωθῆ. Τέλος, προχωρώντας άργά και τρικλιζοντας σαν μεθυσμένος, προχωρεί σ' άνοιγμα τῆς σπηλιάς του. φθάνει εκεί. Μπαίνει μέσα...

Όμως άλλοίμονο: Δέν προφθαίνει να προχωρήση μερικά βήματα στο έσωτερικό τῆς, όταν νοιῶθη τή μάτια του να θαμπώνουν. Τ' αυτιά του να θουίζουν. Τά τρεμάμενα πόδια του να μη τόν βαστάνε πιά... Και θγάζοντας έναν πονεμένο στεναγμό, σωριάζεται κάτω θαρός!

Ό μυστηριώδης Άγνωστος που παρακολουθεί βγαίνει τώρα από τήν κρυψώνα του. Προχωρεί με προφύλαξι κοντά στα δυο νερκωμένα κάτω θειά. Άρπάζει μιá από τις δυο μεγάλες και θαρειές πέτρες που είχαν κτυπήσει τόν Χούρ Νταμάρ. Τή σηκώ-

νει άμέσως πάνω από τή κεφάλι τῆς μιás άρκοϋδας. Τήν κατεβάζει με άφάνταστη δύναμη κι' όρμη. Τό ζωο άνασαλεύει άπότομα τινάζοντας τή πσινά ποδάρια του. Κι' άπομένει πάλι άκίνητο. Όμως νεκρό αυτή τή φορά.

Ό Άγνωστος φαίνεται πως έχει πολυ σκληρή καρδιά. Γιατί χωρίς να χάση καιρό, ξανασπκώνει τήν ίδια ματωμένη πέτρα. Κτυπάει, με τήν ίδια δύναμη κι' όρμη, τή κεφάλι και τῆς άλλης άρκοϋδας. Τή σκοτώνει κι' αυτήν κοιμισμένη.

Τέλος, προχωρεί άργά και συλλογισμένος προς τή σπηλιά. φθάνει και σταματά στο άνοιγμα τῆς. Κυττάζει για λίγο μέσα... Τέλος, προχωρεί άποφασιστικά στο έσωτερικό τῆς...

Έπίθεσι του «γέρικου» Λιονταριού

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, άς παρακολουθήσουμε πάλι τήν Τσιχλ:

Ή φοβισαίρα Χοντρή, που δέν ξέρει πως ο Κακαράκ τήν παρακολουθούσε, προχωρεί μετανοιωμένη πικρά για τήν άνοησία που έκανε.

— Καλὲ τί μούρβε να κάνω τήν «παλληκαρού» και να ξεκινήσω μονάχη μου!, μουρμουρίζει. Έπιτρέπεται σε μιá μούρλια κοπέλλα ώσπερ του λόγου μου, να περιπλανεύεται εντός τῆς Ζούγκλας, άνευ καθαλιέρος;

Και φουσκώνοντας τή πλατειά στήθεια τῆς ξεφωνίζει με τή λεπτή και στριγγιλιάρικη φωνούλα τῆς:

— Τζιτζιφιόγκοοοοο!... Καλὲ που είσαι, Τζιτζιφιόγκάκι μου;

Μά νά: Σαν άπόκρισι στίς άπεγνωσμένες επικλήσεις τῆς άκούγεται ένας αδύναμος θρυκθμός πεινασμένου λιονταριού.

Ή Τσιχλ γονατίζει τρομοκρατημένη. Σπκώνει χέρια και μάτια στον ούρανό. Προσεύχεται:

— Θεέ μου, Μπέν Όρβάν! Θεούλη μου Μπέν Όρβανάκο! Λυπήσου με κι' ο Θεός να συχωρέση τ' άπεθαμένα σου! Γιατί να με φάη τή λιοντάρη; Μήπως τόφαγα εγώ καμμιá φορά; Σώσε με θεούλη μου και μαρδόν για τήν... παράκλησι!

Όμως άλλοίμονο τῆς άμοιρης: Πριν προφθάση να τελειώση τήν κωμικοτραγική προσευχή τῆς, τή πεινασμένο θειό παρουσιάζεται.

Είναι ένα αδύνατο γέρικο λιοντάρη που περπατάει άργά και άσταλα σαν παράλυτα.

Είναι τόσο αδύνατο το δυστυχισμένο που το τομάρι κάνει ζάρες πάνω στο άσουλουπότω κορμί του.

“Όμως το στομάχι του φαίνεται νάναι άκόμα γερό. Και ή κοιλιά του έτοιμη να δεχθί την παχουλή και τρυφερή για τὰ γεροντικά του δόντια, Τσίχλ.

Το αδύνατο γέρικο λιοντάρι σταματάει τώρα σε αρκετή απόστασι από τή Χοντρή. Τεντώνει τὰ μερσιονά του ποδάρια, ενώ ταυτόχρονα μεταποίξει τὸ θάρος του άσουλουπότου κορμιού του πρὸς τὰ πίσω. Είναι έτοιμο να κάνη τὸ θανατερό του άλμα κατά πάνω της.

‘Η Τσίχλ’ γονατίζει πάλι. Ξασησκώνει τὰ χοντρά μπράτσα της σε θέσι προσευχής. Τούτη τή φορά όμως δέν προσεύχεται στον Μπέν ‘Ορβάν, αλλά στο θεριό που πρόκειται να την κατασπαράξη.

— ‘Αξιόσεβάστε Λέων! Μή με φάγης ως φαγώσιμον φαγητόν! Λυπήσου τὰ νειάτα και τήν όμορφιά μου! Μή με χλαπακλουπίσης καθότι εν τῷ λαιμῷ να σου καθήσω, παλνοχαραιοφάν!

Και προσθέτει:

— ‘Απελθε, καταπραμένε Λέων!

“Όμως τήν ίδια στιγμή ένας μαύρος ίθαγενής κυνηγός παρουσιάζεται. ‘Αντικρύζει τὸ λιοντάρι. Και σημαδευόντάς το με τή σαίτα, τεντώνει τὸ τόξο του.

Μά τότε κάτι άπροσδόκητο κι’ άπίστευτο γίνεται:

Μέσα από τὸ... λιοντάρι ξεπετιέται ένα τρομοκρατημένο ανθρώπινο πλάσμα. Και παρατώντας τή λαντή, τὸ βάζει στα πόδια ξεφωνίζοντας:

— ‘Αμάν και με φάγανε μπαμπέοικααα!

‘Ο ίθαγενής κυνηγός σωριάζεται κάτω λιπόθυμος. ‘Ενῷ ή Τσίχλ, τρέχοντας πίσω από τὸ «περιεχόμενο» τῆς λιονταρίας προβιάς, ούρλιάζει μελισταλαχτα:

— Καλ’ εσύ ήσουνα ὁ «Λέων», Τζιτζιφιόγκο μου;! Και δέν μου τόλεγες τόση ώρα να σε είχα... γδάρει ζωντανό!

Τέλος, ή Χοντρή φθάνει τὸν Σουβλερομύτη. Κι’ ενῷ ή παχουλή παλάμη της ανεβοκατεβαίνει κάμποσες φορές στον μαρτυρικό του σβέρκο, τὸν ρωτάει:

— Καλὲ και πού βρήκες τὸ τομάρι, γλύκα μου;

— Πάνω σ’ ένα γέρικο λιοντάρι! τῆς άποκρίνεται.

— Και τὸγδαρες ζωντανό;

— ‘Οχι. Τὸσφαξα πρώτα για να μην...πονέση, τὸ φουκαριάρικό!

“Ετσι, προχωρώντας και κουβεντιάζοντας τὰ δυὸ παιδιὰ φθάνουν κάποτε στο σημείο ὅπου είχαν άφήσει ναρκωμένους άπό τὶς άκτίνες του Χούρ Νταμάρ, τὸν Ταρζάν και τή Ζάμπα.

Τους βρίσκουν εκεί να κοιμούνται μακάρια, ξαπλωμένοι ανάσκελα και πλάι - πλάι. ‘Ανάμεσα σ’ ένα σωρό μαύρους ίθαγενείς, που βυθισμένοι κι’ αυτοί σε λήθαργο, ροχαλίζουν βαρειά...”

— “Εεεε!, τους φωνάζει ὁ Κακαράκ οκουντώντας τους δυὸ συντρόφους στα πλευρά με τὶς σουβλερές μύτες των παπουτσιών του. Ξυπνήστε πιά να πιήτε τὸ... γαλατάκι σας!

Οί δυὸ προϊστορικοί άνθρωποι: ὁ Μπούχ και ή Κράν δέν βρίσκονται πιά εκεί. Σίγουρα θά ζύπνησαν και θάφυγαν...

‘Η Τσίχλ βρίσκει κάπου εκεί τὸ μισὸ ξερό τσόφλι μιὰς μεγάλης άδειας καρύδας. Κουβαλάει με αὐτὸ δροσερὸ νεράκι από κάποια κοντινὴ πηγή. Καταβρέχει τὰ πρόσωπά τους. Μέχρι που ὁ Ταρζάν και ή Ζάμπα άνασσαλεύουν. ‘Ανασησκώνονται. Χασμουριώνται τανύοντας τὰ μπράτσα τους. Και πετιώνται ὄρθοι.

— Που είναι ὁ Ζαντόβ; ρωτάνε μ’ ένα ὁτόμα κι’ οί δυὸ.

Τους πληροφορεί ή Τσίχλ:

— Καλὲ τὸσκασε μόλις πίψατε κάτω ψοφολογούντες! Σὰς πρόδωσε προτοῦ ὁ άλέκτωρ έκφωνήση τρίς!

— Και ὁ άνθρωπος με τήν κουκούλα και

‘Ο Ταρζάν και ή Ζάμπα βρίσκονται κάτω και σε βαθύ λήθαργο. ‘Ο Κακαράκ τους φωνάζει:

— “Εεε! Ξυπνήστε να πιήτε τὸ... γαλατάκι σας.

τό ράσο; Ξαναρωτάνε ταυτόχρονα πάλι.

Τους άποκρίνεται τώρα ό Κακαράκ:

— Αύτόν άστε τον. Πάει νά πετάξη άπό πάνω του τά κουκολόρασα γιατί θά χύση τήν... ίλαρά άπό τή ζέσπη!

— "Άς Ξαναγυρίσουμε στή σπηλιά μου, μουρμουρίζει ό άρχοντας τής Ζούγκλας. "Έκεί θά οκεφτούμε τί πρέπει νά κάνουμε.

Κι' οί δυό σύντροφοι μέ τόν Κακαράκ Ξεκινάνε. Πάιρνουν τό μονοπάτι πού τραβάει πρός τή δύσι.

Μά νά: Δέν έχουν προχωρήσει άρκετά όταν τρομαγμένα γυναικεία Ξεφωνητά φθάνουν Ξαφνικά στ' αυτιά τους:

'Ο Ζαντόβ δειλός κι' άνανδρός!

— ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ! Καλέ βοήθεια και μέ τρώει ώμή, πού κακοχρονάχη!...

Είναι ή φωνή τής Τσίχλ, πού κανένας δέν είχε προσέξει πώς δέν βρισκόταν

κοντά τους.

'Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα και ό Κακαράκ γυρίζουν μπρός - πίσω τρέχοντας.

Και νά: στό σημείο πού βρίσκονται άνάσκελα κάτω και ναρκωμένοι οί μαύροι καννίβαλοι τής φυλής τής Βούρχα Λάγκα, αντίκρύζουν μιá σκηνή κωμικοτραγική:

"Ένας νέος κι' όμορφος άνθρωποφάγος άπ' αυτούς, έχει Ξυπνήσει. Και κρατώντας στά γερά χέρια του τή Χοντρή πού σφαδά-

ζει και στριγγλίζει, προσπαθεί νά κόψη μέ τά δόντια του μιá χορταστική μπουκιά άπ' τό σβέρκο της, μουγγρίζοντας λαιμαργα:

— Πεινάω! "Άψοσέ με νά φάω λίγο κρέας.

"Αντικρύζοντας, όμως, τόν Ταρζάν νά φθάνη τρέχοντας, παρατάει τό θύμα του. Και τό βάζει στά πόδια φωνάζοντας, οά νά θέλη νά δικαιολογηθή:

— Πεινάω! Τί νά κάνω άφοϋ πεινάω! "Άς μη μούκυνε νερό νά μέ Ξυπνήση. 'Ο ύπνος μου άνοιξε τήν όρεξη!

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας κι' ή όμορφη 'Ελληνίδα, Ξεκινάνε πάλι. Συνεχίζουν τήν πορεία τους πρός τή δύσι. Τά δυό παιδιά τους άκολουθούν.

— 'Εσϋ κατάβρεξες τόν σκυλάραπα και Ξύπνησε; ρωτάει ό Κακαράκ.

'Η Χοντρή τού άποκρίνεται κοφτά:

— Μάλιστα, έγώ!

— Γιατί, μωρέ Τουλούμω; "Ητανε... γνωστός σου;

— "Οχι, καλέ. "Ητανε όμως ό πιό όμορφος και... γόψς έξ όλων τών άλλων... γαμπρών!

Σέ λίγο, και μερικά θήματα πιό μπροστά άπό τά δυό παιδιά, ό Ταρζάν αναρωτιέται ψιθυριστά και βαθειά συλλογισμένος:

— Γιατί άραγε; Αύτός ποτέ άλλοτε δέν είχε φερθή έτσι!

'Η Ζάμπα πού βαδίζει πλάι του, δέν καταλαβαίνει:

— Μά για ποιόν μιλάς, Ταρζάν; Ποιός, «ποτέ άλλοτε δέν είχε φερθή έτσι»;

— 'Ο Ζαντόβ!, τής άποκρίνεται. Ποτέ δέν μός είχε έγκαταλείψει όταν κινδυνεύ-

'Ο μυστηριώδης άγνωστος μέ τήν κουκούλα και τό ράσο προχωρεί. Οί μαύροι καννίβαλοι πού δέχονται τής φτωεινές δέσμες τών ματιών του, σωριάζονται κάτω.

Οί δυο ἄρκουδες γλυστράνε ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸν Χοῦρ Νταμάρ, χωρὶς νὰ τὶς ἀντιληφθῆ. Τὸν κτυποῦν μὲ τὶς μεγάλες πέτρες πού κρατᾶνε στὰ χέρια τους.

αμε. Καὶ ποτὲ δὲν εἶχε ὑποχωρῆσει μπροστὰ σὲ κανέναν ἀντίπαλο: εἴτε ἀνθρώπος ἦταν αὐτός, εἴτε θεριό, εἴτε στοιχειό, εἴτε τέρας!...

Ἡ ὄμορφη Ἑλληνίδα χαμηλώνει τὰ μάτια της σὰν ντροπιασμένη:

— Λυπᾶμαι γιὰ λογαριασμό του, Ταρζάν, ψιθυρίζει. Καὶ πῶς πολὺ λυπᾶμαι πού ἕνας συμπατριώτης μου Ἑλληνας μπόρεσε νὰ φερθῆ τόσο δειλά, τόσο ἀνανδρα!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πού — ὅπως ξέρουμε — εἶναι τρελλά, ἀλλὰ κρυφὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Ζάμπα, ἐκμεταλλεύεται τώρα τὴν εὐκαιρία. Θέλει νὰ τὴν κἀνὴ νὰ μισησῆ τὸν ἄντρα πού μέχρι σήμερα προτιμοῦσε περισσότερο ἀπ' αὐτόν:

— Ναί, Ζάμπα, τῆς λέει ἀναστενάζοντας. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὴ δειλία καὶ τὴν ἀνανδρία πού ἔδειξε ὁ Ζαντόβ. Μὰ δὲν θέλησα νὰ σοῦ πῶ τίποτα ἀφοῦ εἶναι συμπατριώτης σου...

Καὶ προσθέτει, ἀποφεύγοντας νὰ τὴν κτυπάξῃ στὰ μάτια:

— Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο ποῦχεις νὰ κάνης εἶναι νὰ μὴν ξαναδῆς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο. Νὰ τὸν περιφρονήσης...

Ἡ Ζάμπα τὸν ἀκούει. Ὅμως γιὰ πολλὴ ὥρα προχωρεῖ σιωπηλὴ καὶ θαθεῖα συλλογισμένη. Τέλος, ἀπὸ τὰ σφραγισμένα χεῖλια της βγαίνουν, σὰν ἀναστεναγμός, μερικὲς λέξεις:

— Κι' ἂν δὲν εἶναι ἔτσι;

...
"Ὅσπου κάποτε φθάνουν ὄλοι στὴ σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὅμως ἐ-

κεῖ μιὰ ἐκπληξὶς τοὺς περιμένει:

Ἐξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς στέκει ἀνυπόμονος καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ ἕνας καλοῦ μαύρου ἰθαγενῆ. Παλνὸς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ταρζάν:

— Ἐοῦ, Χόπ; τοῦ κάνει ἐκεῖνος. Τί ζητᾶς ἐδῶ στὴ σπηλιά μου; Σοῦ συμβαίνει μήπως κανένα κακό;

— Ὁ Χόπ — ἔτσι λέγεται ὁ ἀράπης — μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπὸ τὴ λαχτάρα πού πέρασε, ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀναφέρῃ:

— Πρὶν λίγο περνοῦσα τυχαία ἐξω ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἄνοιγμα κάποιας σπηλιᾶς πού ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχα προσέξει.

— Λοιπόν;

— Ἐσφινικὰ βλέπω νὰ ξεπετιέται μέσα ἀπὸ αὐτὴν ἕνα φοβερὸ Στοιχειό! Μόλις τὸ εἶδα τρόμαξα τόσο πολὺ, πού κόπηκε ἡ λαλιά μου. Τὰ γόνατά μου λύγισαν γιὰ νὰ σωριαστῶ κάτω!

Ἡ Ζάμπα ρωτᾶει τώρα:

— Πές' μου, Χόπ: Τὸ Στοιχειό αὐτὸ πῶς ἦταν;

— Σὰν φάντασμα!, τῆς ἀποκρίνεται τρέμοντας.

— Φοροῦσε στὸ κεφάλι του μιὰ ἄσπρη κουκούλα μὲ ἄνοιγμα στὰ μάτια;

— Ναί, ναί, φοροῦσε.

— Καὶ μακρὸ ἄσπρο ράσο;

— Ναί, βέβαια... Καὶ μακρὸ ἄσπρο ράσο.

Ἐπεμβαίνει τώρα ὁ Κακαράκ:

— Δὲν μοῦ λέτε περικαλῶ, μίστερ Χόπ: Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς κουκούλας πού βρισκόταν στὴ θέσι τῶν ματιῶν του, μήπως ἐ-

ξήρχετο ένα υποκόκκινον ύπνωτικόν φῶς;
 Ὁ ἰθαγενής προσπαθεῖ, γιά λίγο, νά θυμηθῆ:

— "Ὅχι, ἀποκρίνεται. Τό ἀνοιγμα τῆς κουκούλας φαινόταν σκοτεινὸ στό βάθος του. Κανένα φῶς δὲν ἔδβαινε ἀπό τὰ μεγάλα, σάν γυάλινα, μάτια τοῦ Στοιχειοῦ.

Ὁ Σουβλερομύτης γνωματεύει μὲ πεποίθησι:

— Ὁ μπαρμπα Κλεφτοφάναρὸς ἦτανε! Κόβω τὸ κεφάλι μου!

Ἡ Τοίχλ δὲν συμφωνεῖ:

— Ἀδύνατον! Καλὲ ἂν ἦτανε ὁ «τέτοιος» πού λές, τότες γιατίς δὲν ἀναβαν τὰ κλεφτοφάναρα τῶν ματιῶν του;

Ὁ Κακαράκ τὴν ἀποστομώνει:

— Καθότι θὰ τοῦ εἶχανε καὶ οἱ... στήλες.

— Λοιπόν; Ξαναρωτᾶται ὁ Ταρζάν. Καὶ τί ἀπέγινε μὲ τὸ Στοιχειό σου;

Ὁ Χόπ, μὲ τὸν ἴδιο φόβο καὶ τὴν ἴδια ταραχή, συνεχίζει:

— Ναί: Μόλις λοιπόν τὸ φάντασμα πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του, μὲ πρόσταξε ἄγρια: «Τρέξε ἀμέσως στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ἢ ὅπου ἄλλου βρίσκεται ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα...»

— Ἐγώ; κάνει χαμένα ἡ Ἑλληνίδα.

— Ναί... «Καὶ νὰ τῆς πῆς πῶς μέσα στὴ σπηλιά μου κρατᾶς δεμένον κι' αἰχμάλωτο τὸν ἀγαπημένο τῆς Ζαντόβ. Κι' ἂν δέν...»

Ἡ Ζάμπα τὸν κόβει, μουρμουρίζοντας ἀδιάφορα:

— Ἀγαπημένους μου; ! Πῶφφ... Ὁ Ζαντόβ δὲν εἶναι καθόλου ἀγαπημένος μου.

Κι' ἀμέσως ρωτᾶει μὲ ἀνυπόκριτο ἐνδιαφέρον:

— Λοιπόν, λοιπόν;

Ὁ Χόπ συνεχίζει τὰ λόγια πού τοῦ εἶχε πῆ ὁ Χούρ Νταμάρ:

Ὁ Χούρ Νταμάρ ἐκβιάζει!

«Κι' ἂν ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα δὲν ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μὲ βρῆ μέχρι πού νὰ βγῆ στὸν οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας τὸ ἄστρο τοῦ Ἀποπερίτη, τότε...»

— Τότε; κάνει ἀνήσυχη ἡ Ἑλληνίδα.

— Τότε θὰ πῆ πῶς δὲν ἀγαπάει τὸν Ζαντόβ. Θὰ τὸν σφάζω, λοιπόν, ἀμέσως. Καὶ τὸ κουφάρι του

θὰ τὸ πετάξω νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα ὄρνια!

Τρελλῆ ἀπὸ ἀπόγνωση ἡ Ζάμπα γυρίζει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Εἶναι κι' αὐτὸς κίτρινος σάν πεθαμένος:

— Θὰ πάω, Ταρζάν!, τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει, χαμηλώνοντας τὰ μάτια τῆς, σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῆ:

— "Ὅχι γιατί τὸν ἀγαπᾶω... Μὰ μὰ... ἀφοῦ κινδυνεύει... Εἶναι σωστὸ νὰ τοῦ φερθῶ κι' ἐγὼ ὅπως μᾶς φέρθηκε ἐκεῖνος;

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια τῆς κάνει νὰ ξεκινήσῃ.

Ὅμως ὁ Ταρζάν τὴ συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— "Ὅχι, τῆς λέει. ψυχρά. Μείνε ἐσὺ ἐδῶ στὴ σπηλιά μου. Θὰ τρέξω ἐγὼ μονάχος μου νὰ βοηθήσω τόν... τὸν «ἀγαπημένο σου Ζαντόβ».

Ἡ περήφανη Ἑλληνίδα κάνει μιὰ ἀπότομη καὶ γρήγορη κίνηση τῆς παλάμης τῆς. Δίνει ἓνα ἀφάνταστα δυνατὸ κτύπημα στό πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— "Ε, ναί, λοιπόν: Τὸν ἀγαπᾶω, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι!, τοῦ κάνει ἐξαγριωμένη ἀπὸ τὴν εἰρωνεία του.

Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἀράπη, τὸν παρσούρει νὰ φύγουν:

— Πάμε, Χόπ. Πάμε νὰ μοῦ δείξης πού βρίσκεται ἡ σπηλιά!

Ὁ Ταρζάν ἀπομένει ἀκίνητος σάν ἀγαλμα στὴ θέσι πού βρίσκεται. Παρακολουθεῖ χαμένα τὴν «κρυφαγαπημένη» του κοπέλα νὰ χάνεται, μαζί μὲ τὸν ἀράπη, πῶς ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάστσι τῆς περιοχῆς.

Ὁ Κακαράκ κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τὸν παρηγορήσῃ γιὰ τὸ χαστούκι:

— Δὲν βαρεῖσαι, μπάρμπα Μεγαλειότατε; Ἔτσι εἶναι οἱ γυναῖκες! Μήπως ἐγώ: Λίγες στράκες ἔχω φάει ἀπὸ τὴ Χοντρή; Δὲν ρωτᾶς τὸ σβέρκο μου νὰ σοῦ πῆ!

Ἡ Τοίχλ, ἔχει ἀντίρρηση:

— "Ὅχι, καλὲ Ἀφέντη μου. Ὁ σβέρκος του μπορεῖ νὰ σοῦ πῆ ψέματα. Τὸ κεράκι μου νὰ ρωτῆξης πού ἔχει θγάλει...ρόζους! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν ὑπόδειξίς!

Ὁ Ταρζάν τινάζει δυὸ φορές μὲ δύναμη τὸ δεξί του πόδι. Τὴν πρώτη κλωτσιὰ τὴ δέχεται ὁ Κακαράκ. Τὴ δεύτερη ἡ Τοίχλ. Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ, διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἀέρα, πέφτουν καὶ κουτροβαλάνε πολλὰ θήματα μακρὰ.

— Χαθῆτε ἀπὸ τὰ μάτια μου!, μουγγρίζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐξαγριωμένος.

Καὶ προχωρώντας μὲ σφιγμένα δόντια μπαίνει γρήγορα μέσα τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς του. Χάνεται στό σκοτεινὸ ἐσωτερικό τῆς.

Ὁ Σουβλερομύτης τοῦ φωνάζει ἀπὸ τὸ σημεῖο πού βρέθηκε κουτροβαλώντας ἀπὸ τὴν κλωτσιὰ:

— Μπράβο, Μεγαλειότατε! Στὶς κλωτσιές τυχνάει ἀνώτερος κι' ἀπὸ μουλάρι, μετὰ συγχωρήσεως!

Ἡ Χοντρή ἐπεμβαίνει τρίβοντας τὰ πο-

νεμένα πσινά της:

— Καλὲ ὄχι καὶ «ἀνώτερος»! Κανονικὸ «μουλάρυ» τυγχάνει ὁ ἄνθρωπος! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν... διόρθωσις!

Ὁ Κακαράκ πετιέται πρῶτος ὀρθός. Βοηθάει καὶ τὴν συντρόφισσά του νὰ σηκωθῆ:

— Πόνεσες πολὺ ὀπισθίως; τῆ ρωτᾷ.

— Ὅχι καὶ τόσο!, τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ Σουβλερομύτης γνωματεύει σοβαρά:

— Φυσικά: Ἐσὺ θάχης θγάλει... ρόζους πιά, μετὰ συχωρήσεως.

Κι' ἀμέσως, τραβῶντας ἀπὸ τὸ χοντρὸ μπράτσο τὴν Τσιχλ, τῆς λέει:

— Πάμε νὰ περικολουθήσουμε τὴν κυρὰ Λουκούμω. Φαίνεται πῶς κι' ὁ μπαρμπα Κλεφτοφάναρὸς τυγχάνει «τοιμπημένος» με δαῦτη. Μυστήριον πρᾶγμα!

Ἡ Χοντρή τὸν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας φιλοσοφικά:

— Καλὲ δὲν τὸ ξέρεις, Τζιτζιφιόγκο μου: Αἱ ἀσχημομούραι ἔχουνε τὴν τύχη. Ἐνῶ εἰμεῖς αἱ ὀμορφαι καὶ τσακπίναι, οὔτε...γαμπρὸς πετούμενος δὲν βρίσκεται μπροστὰ μας! Ἄσααααα! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὸν... ἀναστεναγμός!

Οἱ «Σύζυγοι» διαφωνοῦν

Ἡ ΟΜΟΡΦΗ κι' ἀτρόμητη Ἑλληνίδα, με ὀδηγὸ τῆς τὸν μαῦρο ἰθαγενῆ Χόπ, προχωρεῖ — ὅπως εἶδαμε — γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ μυστηριώδους Χοῦρ Νταμάρ...

Ὁ ἐκβιασμός πού τῆς ἔκανε, κρατώντας αἰχμάλωτο τὸν Ζαντόβ, πέτυχε ἀπόλυτα. Ἡ Ζάμπα ἀγαπάει τὸν Ἑλληνα συμπατριώτη τῆς, ὅπως ἀγαπάει, τὸ ἴδιο, καὶ τὸν Ταρζάν. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀφήσει ἀπροστάτευτους ἀν κινδύνευαν, οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλον.

Ὅμως, γιὰ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἡ καρδιά τῆς Ζάμπα ἐνδιαφέρεται περισσότερο; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄλυτο μυστήριον!

Μὰ ἡ ὀμορφὴ κοπέλλα δὲν ἔχει τὸ νοῦ τῆς σὲ τέτοιες λεπτομέρειες. Στὸ μυαλό τῆς, καθὼς προχωρεῖ, στριφογυρίζουν δύο μεγάλα ἐρωτηματικά:

«Γιὰτὸ μυστηριώδους Χοῦρ Νταμάρ, ὁ ἄνθρωπος με τὶς ἀκτίνες τοῦ ὕπνου, αἰχμάλωτισε τὸν Ζαντόβ; Καὶ γιὰτὸ ζητάει τῶρα νὰ πέσει στὰ χέρια του κι' αὐτή;»

Κι' ἄθελα σφηνώνεται στὸ κεφάλι τῆς μιὰ ροδερὴ ὑπόψια:

«Μήπως ὁ Ταρζάν; Ἄλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν... Μήπως ὁ Ταρζάν ἔχει κουβαλήσει στὴ Ζούγκλα τὸν παντοδύναμον αὐτὸν ἄν-

Ἡ ἄμοιρη Τσιχλ γονατίζει μπροστὸ στὸ πεινασμένο λιοντάρι:

— Καλὲ στάσου!, τοῦ φωνάζει. Καλὲ λυπήσου τὰ νειάτα καὶ τὴν ὀμορφιά μου!

θρωπο; Γιὰ νὰ ἐξοντώσει καὶ τὸν Ζαντόβ κι' ἐκείνην;! Καὶ νὰ μπορέσει πιά νὰ βασιλεύῃ ἦσυχος καὶ ἀνεμπόδιστος;»

Ἦτοτε ὁ νοῦς τῆς μεπερδεύεται καὶ με ἄλλες ἀπίθανες, σὰν κι' αὐτὴν, ὑποψίες:

— Μήπως πίσω ἀπὸ τὸν Χοῦρ Νταμάρ κρύβεται ὁ Ζαντόβ; Μήπως ὁ Ἑλληνας συμπατριώτης τῆς θέλει με αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τὴν ἀποξενώσῃ ἀπὸ τὸν Ταρζάν; Νὰ τὴν κρατήσει γιὰ πάντα κοντὰ του;

Μὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλληλοσυγκρουόμενες ὑποψίες, καταλήγουν σὲ ἕνα — τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα — ἐρωτηματικὸ:

— Ποιὸς εἶναι ὁ Χοῦρ Νταμάρ; Ποιὸς ἄνδρας, ἢ γυναίκα ἢ μαῦρος, ἢ λευκὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη κουκούλα καὶ τὸ ἄσπρο ράσο;

Καὶ νὰ: Πάνω στὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Χόπ, ὁ καλὸς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ταρζάν, σταματᾷ. Καὶ δείχνοντας πρὸς ἕνα σημεῖον, λέει στὴ Ζάμπα:

— Νά... Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ χορταριασμένο ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ὅμως δὲν κάνεις καθόλου καλὰ νὰ πηγαίνης μονάχη σου νὰ πέσης στὸ στόμα τοῦ «λύκου».

Ἡ νέα τὸν κυττάζει παραξενημένη:

— Μὰ ἐσὺ δὲν μοῦ εἶπες πῶς κρατᾷ αἰχμάλωτο στὰ χέρια του τὸν Ζαντόβ;

— Ναί, ἐγὼ στὸ εἶπα. Γιὰτὸ ἔτσι μοῦ εἶπε κι' ἐμένα ὁ ἀγνωστὸς ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα...

— Δηλαδῆ; Τί θέλεις νὰ πῆς, Χόπ;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς μπορεῖ νὰ λείψῃ ματα. Πῶς μπορεῖ ὁ Ζαντόβ νὰ μὴ βρίσκεται στὰ χέρια του...

— Δίκιο ἔχεις, μουρμουρίζει συλλογισμένη ἡ Ζάμπα. Μὰ ἂν ὁ Χοῦρ Νταμάρ λέει ἀλήθεια; Ἄν ὁ Ἑλληνας βρίσκεται πραγματικὰ αἰχμάλωτος στὴ σπηλιά του; Πρέπει τότε νὰ τὸν ἀφήσω ἐγὼ νὰ τὸν σκοτώσῃ;

Ὁ Χόπ ἐπιμένει:

— Κινδυνεύεις όμως τη δική σου ζωή!
— Αυτό δεν το λογάριασα ποτέ. Ούτε έχει για μένα καμμία σημασία... Φτάνει, αν πραγματικά κινδυνεύω, να μπορέσω να τον σώσω!

Ο καλόκαρδος Ιθαγενής κάνει πάλι κάτι να της πη. Μά πριν προλάβει να ξανανοιξη τα χοντρά χείλια του, κόβεται. Βαρό ανθρώπινο ποδοβολητό ακούγεται να πλησιάζει.

Η Ζάμπα γνέφει στον Χόπ δείχνοντάς του το πιό κοντινό δέντρο. Και πρώτη αυτή σκαρφαλώνει σβέλτα πάνω στα κλαδιά του. Την ακολουθεί, το ίδιο σβέλτος, κι' ο μαύρος συνοδός της. Κρύβονται κι' οί δυο στα πυκνά φυλλώματα του δέντρου. Κατασκοπεύουν από εκεί τη γύρω άγρια περιοχή.

Και νά: Πριν περάσουν λίγες στιγμές, αντίκρυζουν κάτω τους δύο προϊστορικούς ανθρώπους: τον Μπούχ και την Κράν. Βαδίζουν αργά, ψάχνοντας δεξιά κι' αριστερά. Σα ν' αναζητούν κάτι που πρέπει να βρίσκεται κάπου εκεί στο άνωμαλο έδαφος της περιοχής.

Η Ζάμπα συλλογιέται ψιθυριστά:

— Σίγουρα θα ψάχνουν να βρουνε την πρωτόγονη κατοικία τους. Έκει που πριν από χιλιάδες χρόνια είχαν αφήσει τα παιδιά τους κι' έναν μεγάλο θησαυρό από άμετρητα κι' άστραφτερά πολύτιμα πετράδια!

Ο Χόπ, που δεν ξέρει τίποτα για τους προϊστορικούς ανθρώπους, κυτάζει τη νέα παραξενεμένος. Συλλογιέται:

— Τη δύστυχη! Ο πόνος για τον αγαπημένο της που κινδυνεύει, έκανε να σαλέψει το λογικό της!...

Μά και πάλι δεν προφθάνει να τελειώσει τη σκέψη του:

Ξαφνικά, το τρομακτικό ανθρώπινο ζευγάρι που ψάχνει κάτω, σταματάει μπροστά στο χορταριασμένο άνοιγμα της σπηλιάς του Χούρ Νταμάρ. Αρχίζουν να κουβεντιάζουν δυνατά και χειρονομώντας:

— Βρήκαμε το «σπίτι» μας. 'Απ' εδω μπαίναμε για να κατέβουμε στη θαθεία ύπνογεια σπηλιά μας!, λέει η προϊστορική γυναίκα.

Ο άνδρας της διαφωνεί:

— Όχι. Λάθος κάνεις. Η δική μας σπηλιά είχε πιό μεγάλο άνοιγμα!

Η Κράν επιμένει κάνοντας να περάσει μέσα.

— Έδω ζούσαμε, Μπούχ. Έδω βρίσκονται τα παιδιά μας και τ' άστραφτερά πετράδια μας!

Ο πρωτόγονος άνδρας την συγκρατεί:

— Όχι, σου λέω! Άς μη χασομεράμε άδικα. Πάμε να ψάξουμε άλλου...

Όμως πάνω στη λογομαχία των δύο προϊστορικών ανθρώπων, κάτι άπροσδόκητο γίνεται:

Στις δέσμες των «Ακτίων του ύπνου»

ΑΠΟ ΤΟ χορταριασμένο άνοιγμα της κρυφής αυτής σπηλιάς, πετιέται ξαφνικά ο μυστηριώδης Χούρ Νταμάρ!...

Το άνοιγμα της άσπρης κουκούλας στη θέση των ματιών του, είναι σκοτεινό...

Ο Μπούχ και η Κράν τον αναγνωρίζουν. Και σπκώνοντας τα πέτρινα τσεκούρια τους ώρμάνε κατά πάνω του.

Ψύχραιμος ο «Άγνωστος με το ράσο» φέρνει το δεξιό χέρι πίσω στη μέση του. Και σχεδόν άμέσως από τη θέση των μεγάλων γυάλινων ματιών του ξεπετιούνται οί δύο κόκκινες φωτεινές δέσμες.

Οί δύο επιτιθέμενοι προϊστορικοί άγριάνθρωποι δέχονται στα μάτια τους τις φοβερές ακτίνες του ύπνου. Καί, καθώς τα πρωτόγονα τσεκούρια ξεφεύγουν από τα χέρια τους, σωριάζονται πάλι κάτω. Άπομένουν άκίνητοι σαν σκοτωμένοι. Στην πρακτικότητα όμως δεν έχουν πέσει παρά σε βαθύ λήθαργο!

Η Ζάμπα λέει σιγά στο μαύρο Ιθαγενή που βρίσκεται μαζί της στα ψηλά κλαδιά του αιωνόβιου δέντρου:

— Έσύ, Χόπ, περιμένε με εδω. Έγώ θα κατέβω να παρουσιαστώ στον Χούρ Νταμάρ. Νά ιδω τί λύτρα θα ζητήσει για να έλευθερώσει τον Ζαντόθ.

Ο άράπης νοιώθει φρίκη και μόνο που την ακούει:

— Αυτό θα ήταν σωστή τρέλλα, καλή μου άφέντισσα!, ψιθυρίζει.

Και προσθέτει άμέσως:

— Άν θέλεις ν' αυτοκτονήσεις, γιατί να πās να σε σπαράξει αυτό το Στοικειό; Καλύτερα να γκρεμιστής κάτω από εδω πάνω που βρισκόμαστε!

Όμως η περήφανη κι' άτρόμητη Έλληνίδα δεν ακούει τίποτα. Αρχίζει άμέσως να κατεβαίνει, σιγά κι' άθόρυβα, από τα κλαδιά του δένδρου. Ξοπου γρήγορα φθάνει στο έδαφος.

Ο Ιθαγενής παρακολουθεί από ψηλά, τρέμοντας από το φόβο του.

Ο άνθρωπος με την κουκούλα, μόλις νάρκωσε τους δυο προϊστορικούς ανθρώπους, έφερε ξανά το χέρι πίσω από τη μέση του. Κάτι έκανε. Και το άνοιγμα της κουκούλας, στη θέση των ματιών του, σκο-

τείνιασε πάλι. Οί κόκκινες ακτίνες του ύπνου σταμάτησαν απότομα να ξεχύνονται απ' αυτά.

Και νά: 'Η Ζάμπα προχωρεί τώρα: άτάραχη και μεγαλόπρεπη. Φθάνει και σταματάει αντίκρυ στον Χούρ Νταμάρ που βρίσκεται έξω από το άνοιγμα τής σπηλιάς του.

'Εκείνος τήν κυττάζει για λίγο σιωπηλός πίσω από τά μεγάλα γυάλινα μάτια τής κουκούλας του. "Υστερα τή ρωτάει ξερά. 'Η φωνή του είναι βραχνή, παράξενη και σαν ψεύτικη:

— "Ηρθεσ λοιπόν; Δέν φοθήθηκες να με αντιμετώπισης μονάχη;

'Η όμορφη 'Ελληνίδα του άποκρίνεται:

— Δέν φοβάμαι ποτέ τούς δειλούς και τούς άνανδρους!

'Εκείνος χαμογελάει πίσω από τήν κουκούλα του.

— Μπά; "Όστε έτσι νομίζεις λοιπόν;

Πώς είμαι δειλός και άνανδρος;

— Δέν τώ «νομίζω», τώ πιστεύω! "Αν

— Είσαι ό Ζαντόβ!, τού λέει ή Ζάμπα με θάρρος και πεποίθησι. Αύτός ό άλλος που φώναζε μέσα από τή σπηλιά είναι ό πραγματικός Χούρ Νταμάρ.

δέν ήσουν τέτοιος, δέν θα κρυβόσουν πίσω απ' αύτή τήν κουκούλα και τώ ράσο. Θα είχες τώ θάρρος να παρουσιάζεσαι άκάλυπτος στους αντιπάλους σου! Και προπαντός σε μιá άκίνδυνη γυναίκα σαν κι έμένα!

'Ο Χούρ Νταμάρ δέν θυμώνει. 'Αντίθετα, άκούγεται να γελάει σατανικά κάτω από τήν κουκούλα του:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά, χάααα!...

'Η Ζάμπα άρχίζει να νευριάζη:

— Λέγε λοιπόν, τού φωνάζει σε τόνο προστακτικό: Τί ζητās για να μου παραδώσης ζωντανό τόν Ζαντόβ;

'Εκείνος, άντι να τής άποκριθῆ, τή ρωτάει:

— Τόν άγαπās;

— Ναί!

'Ο Χούρ Νταμάρ ξεροθήκει:

— Τότε, τίποτα. Δέν ζητῶ τίποτα για να στὸν παραδώσω!

Και παραμερίζοντας από τώ χορταριαμένο άνοιγμα, προσθέτει.

— "Εμπα λοιπόν στή σπηλιά μου. Πήγαινε να τόν παραλάβης.

'Η άτρόμητη 'Ελληνίδα κινείται για να μπῆ στή σπηλιά. Μά δέν προφθάνει. Τήν ίδια στιγμή από τώ βάθος τής φωνῆ άγνωστου άνθρώπου άκούγεται:

Τώ μυστήριο τού Χούρ Νταμάρ

— Βοήθειααα!... 'Εγώ είμαι ό Χούρ Νταμάρ!

'Η Ζάμπα μένει κεραυνόπληκτη! Μά σαν συνέρχεται και κάνει να μπῆ μέσα, ό "Ανθρωπος με τώ ράσο, τήν έμποδίζει. Με μιá θάναυση σπρωξιά του, τή σωριάζει ανάσκελα κάτω.

'Η νέα κοπέλλα πετιέται άμέσως όρθή. Τόν κυττάζει με περιφρόνησι και άηδία στό άνοιγμα τής κουκούλας του.

— Είσαι ό Ζαντόβ!, τού λέει με θάρρος και πεποίθησι. Αύτός ό άλλος που φώναζε από μέσα είναι ό πραγματικός Χούρ Νταμάρ!... Γι' αύτό μās παράτπες στήν τύχη μας όταν έκείνος μās έρριξε σε λήθαργο με τίς κόκκινες ακτίνες του...

Και με τή φαντασία τής όραματίζεται και τού άραδιάζει τά γεγονότα που έπακολούθησαν:

— "Υστερα πῆρες τώ κατόπ' τόν Χούρ Νταμάρ. Τόν είδες να μπαίνει σ' αύτήν έδω τή σπηλιά του... Τρύπωσες κι' εσύ μέσα χωρίς να σε άντιληφθῆ... Τόν χτύπησες πι-

«σώπλατα και δολοφονικά... Τόν σώριασες κάτω αναίσθητο... Τόν έγδυσες... Φόρεσες έσου την κουκούλα και το ράσο του. Τόν έδεσες γερά για να μη φύγη σαν συνέληθη. Τέλος, έστειλες τόν μαυρον ίθαγενή να μου πη το ψέμα πού μου είπε. Για να βάλης στο χέρι κι' έμένα. "Υστερα χρησιμοποιώντας με για δόλωμα, να φέρης εδώ και τόν Ταρζάν. Να τόν ναρκώσης πρώτα με τις κόκκινες ακτίνες πού έχεις τώρα έσύ στη διάθεσί σου. "Υστερα να τόν δολοφονήσης χωρίς κίνδυνο να σέ χτυπήση κι' αυτός. "Ετσι να γίνης έσύ ο μοναδικός και παντοδύναμος άρχοντας τής Ζούγκλας!...

Και ή άφάνταστα όργισμένη κοπέλλα, τελειώνοντας τα λόγια τής, ξεκινάει περήφανη. Κάνει να φύγη με κατεύθυνσι πρός τή δύσι. Για να γυρίση στη σπηλιά του Ταρζάν...

Όμως ο άνθρωπος με την κουκούλα και το ράσο προφθαίνει: Μ' ένα πήδημα περνάει πάνω από τα ναρκωμένα κορμιά των δυο προϊστορικών ανθρώπων πού βρίσκονται άνασκελα έξω από τή σπηλιά του. Χύνεται πίσω άπ ότ ή Ζάμπα. Τήν άρπάζει άπό τα μαλλιά. Γυρίζει τή πρόσωπό τής πρός τή μέρος του. Ένώ φέρνοντας τή χέρι πίσω άπό τή μέση του κάνει να φωτισθοῦν πάλι τα δυο μεγάλα γυάλινα μάτια του. "Ετσι οι φωτεινές κόκκινες δέσμες τους πέφτουν πάνω στο πρόσωπο τής νέας. Και κάθε αντίδρασί τής παραλύει.

Ο Άγνωστος με την κουκούλα τή σέρνει σαν άφυχο κουφάρι στην κρυφή σπηλιά του. Τήν περνάει μέσα άπό τή χορταρισμένο άνοιγμα...

Πρίν περάσουν λίγες στιγμές ο μυστηριώδης Χούρ Νταμάρ ξαναβγαίνει. Σέρνει μέσα και τούς δυο πεσομένους σέ λήθαργο προϊστορικούς ανθρώπους...

Ο Χόπ, ο καλός και πιστός φίλος του άρχοντα τής Ζούγκλας παρακολουθεί ψηλά άπό τα κλαδιά του δέντρου όλα όσα συμβαίνουν.

Τέλος, γλιστρώντας στο έδαφος, τή βάζει στα πόδια. Τρέχει σαν τρελλός με κατεύθυνσι πρός τή σπηλιά του Ταρζάν.

Λίγο πιό κάτω συναντιέται με τόν Κακαράκ και τήν Τσίχλ πού έρχονται άργά και σιγανοτραγουδώντας.

Ο Σουβλερομήτης πού τόν βλέπει να τρέχη έτσι τρομοκρατημένος και πανικόβλητος, τού φωνάζει:

— "Ε, μίστερ Χόπ! Τι έπαθες; "Αν σέ πείραζε κανένας, πέσ' το μου να τού... άναπάψω τήν ψυχούλα!...

— Ο Χούρ Νταμάρ! "Ο Χούρ Νταμάρ!, φωνάζει εκείνος, καθώς τρέχει. "Άρπαξε τή Ζάμπα. θέλει ν' άρπάξη και τόν Ταρζάν!

Ο Κακαράκ πιάνει τήν Τσίχλ άπό τή παουλό μπράτσο. Τή σταματάει:

— "Ας γυρίσουμε πίσω, τής λέει. Καλύτερα να δώσουμε... «τόπο στην όργή!»! "Ας... ζήση κι' ο φουκαράς ο Κλεφτοφάνρος!...

Και τή βάζει στα πόδια με τόση... γενναϊότητα πού ξεπερνάει κι' αυτόν τόν Χόπ.

Η κοντρή Τσίχλ τόν ακολουθεί τσιρίζοντας:

— Καλέ στάσου καλέ, Τζιτζιφιόγκο μου! Μην είσαι τόσο γενναίος γιατί δέν έχω καμμιά όρεξη να πλένω μετά τό... παντελονάκι σου!

Λίγο μετά, όλοι μαζί, φθάνουν άλαφιασμένοι στη σπηλιά του Άρχοντα τής Ζούγκλας.

Ο Σουβλερομήτης προφθαίνει να τού δώση άναφορά:

— Άδελφέ μου Ταρζανάκο ζωή σέ λόγους σου: Η κυρά Λουκούμ υπέπεσε εις τας άγκάλας του Χούρ Νταμαράκου. "Οπερ... κλάφ' τα Χαράλαμπε και σέ άλλα με υγεία!

Και, τραβώντας τή μικροσκοπική μαχαιράκι του, προσθέτει:

— "Αν γουστάρης ν' αυτοκτονήσης... προσφέρομαι δωρεάν!

Ο Χόπ έζηγει άμέσως στόν Ταρζάν όλα όσα είχαν συμβή.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας γίνεται, σιγά-σιγά, κλωμός σαν πεθαμένος.

— Πάμε, Χόπ!, προστάζει τόν πιστό του ίθαγενή. Πάμε να μου δείξης πού βρίσκεται ή σπηλιά του κακούργου.

"Όμως ξαφνικά γρήγορο κι' άνάλαφρο ποδοβολητό άκούγεται να πλησιάζη.

Ο Χούρ Νταμάρ παρουσιάζεται!

Και πρίν περάσουν λίγες στιγμές, κατάπληκτοι όλοι, άντικρίζουν τή Ζάμπα.

— Έσύ εδώ;! κάνει χαμένα ο Ταρζάν. Μά δέν σέ είχε άρπάξει λοιπόν ο Χούρ Νταμάρ;

Η Έλληνίδα τόν διορθώνει:

— Ο Ζαντόβ, θέλεις να πής. Γιατί αυτός

φοράει τώρα τήν κουκούλα και τή ράσο του. Αυτός μου έστειλε τήν παγίδα. Για να με χρησιμοποιήση σαν δόλωμα. Να έξοντώση έσένα!... "Εκλεισα τα μάτια μου όταν μούρριξε τις κόκκινες ακτίνες τού ύπνου. "Εκανα ψεύτικα πώς ναρκώθηκα για να βρω ευκαιρία να τή σκάσω.

Και του έκθετει με βεβαιότητα όλες τις υποψίες της, καταλήγοντας να ξεσπάσει σε πονεμένους λυγμούς:

— Ποτέ δεν περίμενα από τον Ζαντόβ να φερθῆ σ' ἐμένα τόσο άνανδρα! Τόσο άτιμα!...

Ο Κακαράκ μουρμουρίζει αγέρωχα κάνοντας πώς στριβει το άνυπαρκτο μυστάκι του:

— Έτσι είμασ' ἐμείς οί άντρες: Άνευ καρδιά και φυλλοκάρδια, μετά συγχωρήσεως!

Μά πριν ακόμα στεγνώσουν, από τα δάκρυα, τα μάτια της Ζάμπα, καινούοιο ποδοβολητό άκούγεται να πλησιάζη. Αυτή τη φορά: άργό και βαρύ.

Λίγες στιγμές περνάνε μέσα σε γενική άγνωμία...

Και νά: Πίσω από τους άντικρυνοὺς ψηλοὺς και πυκνοὺς θάμνους παρουσιάζεται ο Ζαντόβ.

Η κατάπληξι που δοκιμάζουν ο Ταρζάν, η Ζάμπα και τα δυο παιδιά, είναι άδύνατο να περιγραφῆ!

Πρώτη η Ζάμπα μ' ένα πήδημα βρίσκεται μπροστά του:

— Που βρισκόσουν από τη στιγμή που μάς νάρκωσε ο Χούρ Νταμάρ;, τόν ρωτάει άγρια.

Στο μεταξύ άπειλητικός και ο Ταρζάν φθάνει κοντά του.

Ο Έλληνας χαμογελάει καλόκαρδα:

— Βρισκόμουν κάπου πού... πού όμολογώ πώς... ντρέπομαι να σάς πώ!

— Κι' έχεις δίκιο να ντρέπασαι! του κάνει η εξαγριωμένη κοπέλλα. Γιατί το φέροισμό σου δεν ήταν μόνο άνανδρο, μα και άτιμο!...

Ο Ζαντόβ την κυττάζει παραξενεμένος.

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πῆς, ψιθυρίζει χαμένα.

Η περήφανη Έλληνίδα του άποκρίνεται:

— Θέλω να πῶ πώς αν ήμουν άνδρας απτῆ τη στιγμή, δεν θα χαλοῦσα τα λόγια μου μαζί σου. Θα ξόδευα τις γροθιές μου!

— Έπι τέλους!, κάνει άγανακτισμένος ο όμορφος μελαχροινός νέος. Τι έχετε μ' ἐμένα; Τι κακό σάς έκανα; Το ότι θέλησα ν' άποκτῆσω τόν κρυμμένο θησαυρό τῶν προϊστορικῶν ανθρώπων, αυτό δεν είναι έγκλημα...

Με τη σειρά της τώρα η Ζάμπα δεν τόν καταλαβαίνει:

— Ποιό θησαυρό, κακοῦργε; του φωνάζει έξαλλη. Μας κοροϊδεύεις κιόλας; Έσὺ δεν χτύπησες κι' έδεσες μέσα στη σπηλιά τόν πραγματικό Χούρ Νταμάρ; Έσὺ δεν φόρεσες τὴν κουκούλα και το ράσο του, με όλες τις ηλεκτρικές συσκευές που είχαν μέσα, για να...

Ο Ζαντόβ εξαγριώνεται. Τη σπρώχνει θάναυσα.

— Πάψε!, τῆς φωνάζει. Γιατί: η τρελλή είσαι, η ψεύτρα!

Όμως αλλοίμονο: Την ίδια στιγμή ο Ταρζάν που βρίσκεται ακριβῶς πίσω του, σφίγγει, έξω φρενῶν, τη σιδερένια γροθιά του. Κι' ένα τρομακτικό κτύπημα δέχεται ο Έλληνας στο κεφάλι.

Βαρὺ πονεμένο βογγητό βγαίνει από τα στήθεια του. Για λίγες στιγμές ταλαντεύεται, ώσπου τέλος σωριάζεται κάτω τάν βουβάλι που το κτύπησε κεραυνός!

Η Ζάμπα τὰ χάνει. Όμως γρήγορα συνέρχεται. Και ρίχνοντας στόν άρχοντα της Ζούγκλας μια παγωμένη ματιά, τόν ρωτάει:

— Σου ήταν τόσο δύσκολο να ρθῆς από μπροστά να τόν χτυπήσης;

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει τη θανάσιμη προσβολή της:

— Τόν χτύπησα όπως μου άρεσε!, τῆς άποκρίνεται εκδικητικά.

Στα χείλια τῆς Έλληνίδας ζωγραφίζεται ένα φαρμακερό χαμόγελο. Του λέει μαλακά, ἤρεμα:

— Αν ο Ζαντόβ φέρθηκε άνανδρα, εσὺ φέρθηκες και άτιμα χτυπώντας τον πισώπλατα και δολοφονικά.

Και προσθέτει με σφιγμένα δόντια:

— Πριν λίγο, για να χτυπήσω τόν Ζαντόβ, ήθελα να ήμουν άνδρας. Όμως τώρα μ' έσένα, δεν μου χρειάζεται πιά.

Και, τελειώνοντας τα τόσο προσβλητικά λόγια της, τινάζει με δύναμη τη γροθιά της στο πρόσωπό του.

— Έβίβα η «πρώτη»!, κάνει γελώντας ο Κακαράκ. Και σ' «άλλες» με υγεία!

Ο Ταρζάν, που δέχεται τη γροθιά, αντιδρά δίνοντας της δυο ήχηρά χαστούκια στο πρόσωπο.

Μανιασμένη τώρα η άτρόμητη κοπέλλα χύνεται πάνω του. Ζητάει να τόν σπαράξη με τα νύχια και τα δόντια της. Και οί δυο έτερόφυλοι αντίπαλοι πιάνονται στα

Ο Ταρζάν και η Ζάμπα άντικρύζουν κατάπληκτοι τόν Χούρ Νταμάρ που έρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Ένώ ο Ζαντόβ βρίσκεται άναίσθητος κάτω....

χέρια. Ἀρχίζουν νά παλεύουν καί νά κτυπιώνται μέ λύσσα καί μανία.

“Ὅμως ξαφνικά καί γιά τρίτη φορά τώρα, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζει.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζάμπα σταματάνε τὴν ἀταίριαστη μονομαχία τους. Γυρίζουν νά δοῦν ἀνήσυχτοι.

Καί νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, πίσω ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πυκνὴ θλάσπη, παρουσιάζεται ὁ τρομακτικὸς καί μυστηριώδης Χοῦρ Νταμάρ!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καί ἡ Ἑλληνίδα μένουσιν ἀναυδοί!

Ὁ Κακαράκ μουρμουρίζει σιγὰ στὴ Ζάμπα:

— Τὰ βλέπεις, κυρὰ Λουκούμω; “Ἄδικα δὲν εἶχες πού ὑποφιαζόσουν τὸ φουκαρὰ τὸν Ζαντοβάκο;! Ἴδου ὁ μπάμπια Κλεφτοφάνταρος; γνήσιος, ἀτόφιος καί καθαροβραίμος!

Καί τελειώνοντας τὰ λόγια του, ξεγλιστράει μέ τρόπο. Κάνει μιὰ μικρὴ κυκλικὴ διαδρομὴ κι' ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸν Ἄγνωστο μέ τὸ ράσο καί τὴν κουκούλα. Ἐνῶ ὁ Χοῦρ Νταμάρ ἐξακολουθεῖ νά πλησιάζει τὸν Ταρζάν καί τὴ Ζάμπα ξεκύνοντας ἀπὸ τὰ μεγάλα γυάλινα μάτια του τίς φοβερὲς κόκκινες ἀκτίνες τοῦ ὕπνου...

Οἱ δύο σύντροφοι τὰ ἔχουν χάσει. Ἄν κάνουν νά τοῦ ἐπιτεθοῦν, ξέρουν, ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, ποιά τύχη τοὺς περιμένει. Μοναδικὴ σωτηρία τους θὰ ἦταν νά τὸ βάλουν στὰ πόδια. Μὰ οἱ γενναῖες ψυχές τους δὲν ἀνέχονται μιὰ τέτοια ντροπισμένη φυγῆ...

“Μπροστὰ γκρεμὸς καί πίσω ρέμα», πού λέει κι' ἡ παροιμία.

Μὰ ὄχι. Ἀπὸ τὴν τραγικὰ δύσκολη θέσι τους ἔρχεται νά τοὺς θγάλη ὁ ἀδιόρθω-

τος «σωτήρας» Κακαράκ:

Καθὼς προχωρεῖ πίσω ἀπὸ τὸν Χοῦρ Νταμάρ πατώντας στίς μύτες τῶν σουβλερῶν παπουτιῶν του, ἀντικρῦζει κάτι παράξενο. Εἶναι ἓνα διπλὸ ἠλεκτρικὸ οὖρμα πού ἐξέχει λίγο ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ράσου του.

Ὁ Σουβλερομύτης, πού τὸ μυαλό του παίρνει χιλιάδες στροφές στὸ δευτερόλεπτο, τραβάει τὸ μαχαιράκι του. Μὲ μιὰ ξαφνικὴ καί γρήγορη κίνηση, κόβει τὸ διπλὸ οὖρμα.

Καί τὸ θαῦμα γίνεται: Τὸ ἀνοιγμα τῆς κουκούλας τοῦ Ἄγνωστου σκοτεινιάζει ἀμέσως. Ἀπὸ τὰ μεγάλα γυάλινα μάτια του παύουν νά ξεκύνωνται οἱ φοβερὲς κόκκινες ἀκτίνες τοῦ ὕπνου. Μὲ τὸ κόψιμο τοῦ οὖρματος, εἶχε διακοπῆ τὸ κύκλωμα τῆς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς πού δημιουργοῦσε τίς ἀκτίνες αὐτές!

Ὁ Χοῦρ Νταμάρ εἶναι τώρα ἀκίνδυνος!

Ὁ Ταρζάν καί ἡ Ζάμπα χύνονται μανιασμένοι πάνω του. Μὲ γροθιές καί κλωτσιές τὸν γκρεμίζουν κάτω μισοαναίσθητο. Ἐνῶ ὁ Κακαράκ ζητωκραυγάζει:

— Ζήτω ἐγώωω! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουου!...

Ἄφάνταστα περίεργοι τώρα ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καί ἡ Ἑλληνίδα σκίζουν τὴν κουκούλα τοῦ Ἄγνωστου. Ἀποκαλύπτουν τὸ πρόσωπό του.

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ τρελλὴ κατάπληξι, ψιθυρίζουν μέ δέος τ' ὄνομά του:

—Ὁ Ζαντόβ!...

Ὁ Κακαράκ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Εἶχαμ' ἓναν! Τώρα τοὺς κάναμε δύο! Μὲ τὸ καλὸ νά τοὺς... ἑκατοστήσουμε! Χά, χά, χάαα!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

- Πῶς μέσα στὴν κουκούλα καί στὸ ράσο τοῦ Χοῦρ Νταμάρ δρέθηκε κι' ἓνας δευτερός Ζαντόβ;
- Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο «Ζαντόβ» εἶναι ὁ πραγματικὸς;
- Πού βρισκόταν ὁ Ζαντόβ ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε ἐγκαταλείψει ναρκωμένους κάτω τὸν Ταρζάν καί τὴ Ζάμπα;
- Γιατί ντροπώσαν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ἀλλοθί του;

ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΑΠΟΡΙΕΣ ΣΑΣ

θὰ τίς βρῆτε τὴν ἐρχόμενη Τρίτη στὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ»:

"Ἡ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΚΟΜΠΡΕΣ"

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 18 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος σύμφωνας τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

— Μετά χαράς!, φωνάζει ένθουσιασμένος.
'Ο Τιν - Τιν επάνω από τον πάγκο που στέκεται, τους βλέπει με γουρλωμένες τις ματάρες του, να σφίγγουν εγγάρδια τα χέρια. Κουνάει παρανεμεμένος το κεφάλι.

— Τα «χλωμά πρόσωπα» είναι πολύ περιεργα!, τσιρίζει. 'Ο Τιν - Τιν δεν καταλαβαίνει τίποτα! Καταλαβαίνει μόνο, πώς πλησιάζει η ώρα για... το ζεστό γάλα!

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Μ'ΑΥΤΗ την ιστορία, όλοι 'έχουν ξεχάσει, για λίγο, εκείνες τις αλλόκοτες, ανατριχιαστικές φωνές. Κι' όταν ο τσακωμός τελειώνει κι' ο Σέλμπυ με τον Τιμ σφίγγουν τα χέρια, καταλαβαίνουν ξαφνικά, πως και η κολασμένη συμφωνία έχει τελειώσει κι' αυτή. Δεν ακούγεται πια τίποτ' άλλο, εκτός από το πένθιμο τραγούδι του ανέμου και το μαστίγωμα της βροχής, στους σανιδένιους τοίχους της ταβέρνας και στα πισσόχαρτα της σκεπής.

Οι κάου—μπόυς, μέσα στη γεμάτη καπνούς σάλα, αναστενάζουν μ' ανακούφιση. 'Αρχίζουν να σιγοκουβεντιάζουν μεταξύ τους. Τα μάτια τους καρφώνονται και πάλι με προσμονή, στη δίφυλλη, αιώρουμένη πόρτα.

'Ο Τζών Σέλμπυ φέρνει τον μικρό κάου—μπόυ και τον άκομα μικρότερο φίλο του, στο τραπέζι των Μάτ 'Ολεμπυ και Ράλφ Ράντερ. Κάθονται όλοι κι' η προφτεία του Τιν—Τιν αληθεύει: 'Ερχεται κι' ο Κλίμ ο Μονόφθαλμος, με δυο μεγάλες κόμπες, γεμάτες άχνιστό γάλα.

'Οστόσο ο Μάτ 'Ολεμπυ λέει στον Τιμ:
— Πρέπει να όμολογήσω ότι σε παρεξήγησα, νεαρέ. Δεν είσαι κακός. 'Αν ήθελες, μπουσούστε ναχες σκοτάδι τον Σέλμπυ... Κι' εμείς δεν είμαστε κακοί... Μόνο είμαστε πολύ αναστατωμένοι άποψε...

— Συμβαίνουν τρομερά πράγματα στο 'Αλάμος, τις τελευταίες μέρες!, πετιέται ο Ράλφ Ράντερ. 'Ο 'Ολεμπυ δυσκολεύτηκε να πιστέψει πως περάσατε άπ' το ποτάμι, γιατί κανείς δεν πέρασε τη νύχτα από κεί, αυτόν τον καιρό... και να γυρίσει ζωντανός!

— Δηλαδή; Βρίσκονται νεκροί;, ρωτάει μ' έκπληξη ο μικρός κάου—μπόυ.

— Δεν βρίσκονται καθόλου!, απαντάει μπουμουριστά ο Σέλμπυ. 'Εξαφανίζονται! 'Ανοίγει, λές, η γής και τους καταπίνει! 'Ολοι εδώ πιστεύουν πως τους αρπάζει ο Σατανάς! Πώς τους τραβάει στα ύποχθονια: κάτω άπ' το ποτάμι για να δασανίζη τις ψυχές τους!

— Πώς μπορούν να πιστεύουν τέτοια παραμύθια, άθρωποι που γεννήθηκαν με το πιστόλι στο χέρι; κάνει έκπληκτος ο Τιμ.

— Αυτό τους λέω κι' εγώ!, φωνάζει θριαμβευτικά ο 'Ολεμπυ. Κάποια άτιμη δουλειά ύποπχει! στή μέση και γι' αυτό 'έστειλα τους δυο γιους μου, να κρυφτούν στο ποτάμι άποψε!... 'Ο Ράλφ Ράντερ κουνάει παράξενα το κεφάλι. Μ' αμειβολία.

— Άου υιλας για παραμύθια, νεοσέ μου, λέει ψυχρά. Εξήγησέ μας τότε εσύ, τ' είναι αυτές οι σταρακτικές κραυγές, που άκουσες μόλις σου έχομενος άπο το ποτάμι;

— Δέ... Μά... Μου φέηκε πως έκλαιγον κάποιον νεκρό!, μουμουρίζει το παλληκάρι άπορημένο.

— Δέ ύποπχει κανείς νεκρός!, απαντάει ο Ράντερ. Δεν ύποπχει κανείς σ' εκείνο το μέρος! 'Υποπχει μόνο το ποτάμι, που 'έρχεται άπ' τα νοτιοανατολικά. Είναι παραπόταμος του Ρίο Φουέρτε. Περνάει μέσ' από το κτήμα μου και τελειώνει ακριβώς εκεί...

— Τελειώνει το ποτάμι; τσιρίζει με γουρλωμένα μάτια ο Τιν—Τιν, που δεν έχει ξανακούσει ποτέ του τέτοιο πράγμα.

— Ναι!... Χύνεται άφρίζοντας άπο ύψος δυο μέτρων, πάνω σε κάτι βράχους κι' εξαφανίζεται. Φαίνεται πως δά ακολουθεί κάποια ύπογεια κοίτη. Κάπου δέβαια, θα ξαναβγαίνη στην επιφάνεια. Ποιός ξέρει πόσο μακριά άπο δώ...

'Αλλά με τις κουβέντες η ώρα περνάει. Του κάκου τ' αυτιά τεντώνονται, να άκούσουν κάποιο άπόμακρο ρουθούνημα άλόγου. Κανείς δεν 'έρχεται. Και λίγο—λίγο τα στόματα δουβάνονται πάλι. 'Ολοι ξέρουν τώρα πιά, πως τα δυο παλληκάρια του Μάτ 'Ολεμπυ, δεν θα εξαγορεύσουν ποτέ!

'Ενας—ένας άρχίζουν να σηκώνονται και να βγαίνουν άπ' την ταβέρνα, πηγαίνοντας στα σπítια τους. Το χάραμα βρίσκει άδειανη τη σάλα του «Μονόφθαλμου». Μόνο ο ίδιος ο Κλίμ στέκεται σαν παράξενο άγαλμα πίσω άπ' τον πάγκο του. Και γύρω άπο ένα τραπέζι, κάτω μετjς στην αίθουσα, κάθονται πέντε άτομα: Οι δυο κτηματίες, ο έπιστάτης Σέλμπυ, ο Τιμ Ντόναχιου κι' ο Τιν—Τιν.

'Ο Μάτ 'Ολεμπυ έχει γείρει το κεφάλι στο ξύλο του τραπεζιού κι' έχει κρύξει το πρόσωπο με το χέρι του. Μοιάζει σαν να κοιμάται. Μόνο που μερικές φορές το κορμί του συγκλονίζεται, σαν να το ταράζει κάποιος λυγμός...

Ο ΗΛΙΟΣ δάχη ύπερτελει άπο όρκετη ώρα. Είναι όμως κρυμμένος πίσω άπο τα όλκαμια σύννεφα, που σκεπάζουν τον ουρανό. 'Ο άνεμος έχει σταματήσει κι' η βροχή πέφτει όλόσιμα στη γη, σε χοντρές στάλες.

Καμμιά δεκαριά καθάλαρηδες άκολουθούν την κοίτη του ποταμού, μέσα στο άπέραντο κτήμα του Ράντερ. Μπροστά πηγαίνουν ο ίδιος ο Ράντερ με τον Μάτ 'Ολεμπυ και τον Τιμ Ντόναχιου. Δίπλα στον μικρό κάου - μπόυ βρίσκει κι' ο άχώνιστος σύτροφός του, ο μικρός Ινδιανός Τιν—Τιν, καθώς κι' ο Τζών Σέλμπυ. 'Ολων τα μάτια έρευνού! με προσοχή τριγύρω. Τα βλέμματα προσπαθούν να διαπεράσουν την όμίχλη και τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων.

Εσπικά, την ώρα που πλησιάζουν τη μικρή, ξύλινη γέφυρα του ποταμού, άκούγεται μία δυνατή κραυγή τρόμου. 'Ενας άπο τους δέκα καθάλαρηδες είναι, που έχει φωνάξει. Στέκεται όλοβρος έπάνω στη σέλλα του άλόγου του και δείχνει με το χέρι του τεντωμένο, πέρα. Κάπου ανάμεσα στις πυκνές φυλλωσιές κι' ανάμεσα στην γκριζά πάνη της όμίχλης.

'Ολων τα βλέμματα άκολουθούν το χέρι του. Κι' τότε έκούγεται κι' άλλες κραυγές, γεμάτες φρίκη.

Καμμιά τριανταριά μέτρα δεξιά τους, εκεί που στρίβει το ποτάμι κι' άκούγεται η ύπόκωφη βοή του καταροάκτη, στέκουν δυο καθάλαρηδες. Στέκουν όμως έντελώς άκίνητοι. Σάν να μην είναι ζωντανοί, παρά δυο πέτρινα άγάλματα, σημένα σ' εκείνη την ερημιά.

Τα χαρακτηριστικά του Τιμ σφίγγονται παράξενα. Θυμάται ότι στο ίδιο ακριβώς μέρος, την περασμένη νύχτα, νόμισε πως αντίκρυσε δυο άκίνητους καθάλαρηδες, στο φώς της άστραπής.

'Ο μικρός Τιν—Τιν κάνει κάτι αλλόκοτες χειρονομίες, κοιτάζοντας προς τον ουρανό, σαν να ζητά άπο τα πνεύματα, να τους λυπηθούν.

Μ' ένα πνιχτό βογγητό ο Μάτ 'Ολεμπυ κεντοίξει τ' άλόγο του και χύνεται ανάμεσα στα δέντρα. 'Ολοι οι άλλοι τον άκολουθούν. Φτάνοντας άκούει την ανατριχιαστική κραυγή φρίκης που βγαίνει άπο το λαούγγι του και τον βλέπει να γένη στή σέλλα του άλόγου του. Την άλλη στιγμή το κορμί του πέφτει σαν άψυχο και βροντάει στη βρεγμένη γη.

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

